

Τιμάττει Δεπτών 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμάττει Δεπτών 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Έν 'Αθήναις, 14 'Ιανουαρίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 30

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Έν 'Αθήναις φρ. 8.—
 Ταίς επαρχίαις " 8.50
 Έν τῷ Έξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
 Έν Ρωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία 'Ιουλίου Μαυρί, (μετά εἰκόνων), μετάφρ. Β'.—ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, μυθιστορία 'Αλεξίου Μπουδιέ.— Ο ΥΠΟΔΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία 'Εκτωρος Μαλώ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς 'Αθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσῶμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμαμάτων κτλ. κτλ.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΥΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Καὶ ἠσπάσθη τὰς χεῖράς της κλαίων πικρῶς.

Ὁ Γεράρδος σύννους εἰσίγα. Ὑπέφερε πολύ.

Ἠγάπα τὸν Ροβέρτον ἀπὸ καρδίας καὶ προέβλεπε τὴν ἀπελπισίαν, ἣν θὰ ἐπροξένει αὐτῷ.

— Ροβέρτε, εἶπεν αὐτῷ χαμηλοφώνως, πρέπει νὰ σοὶ ὀμιλήσω.

— Ἀμέσως, εἶπεν ὁ νεανίας κάπως ἐκπλαγείς.

Ὁ Γεράρδος ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸ γραφεῖόν του· ἔσχεν ὅμως τὸ θάρρος νὰ στραφῆ πρὸς τὴν ἀδελφὴν του καὶ νὰ εἶπη αὐτῇ μειδιῶν :

— Σοῦ τὸν πέρνω δι' ὀλίγας στιγμάς. Μετ' ὀλίγον θὰ σοὶ τὸν ἐπαναφέρω.

Φεῦ! θὰ ἐπανήρχετο ἄρα γε ὁ Ροβέρτος μεθ' ὅσα θὰ ἐμάνθανε :

Ὅτε ὁ ἰατρός ἐνεκλείσθη εἰς τὸ γραφεῖόν του μετὰ τοῦ Ροβέρτου εἶπεν αὐτῷ :

— Ἀγαπητὲ φίλε, ἂν ὁ πατήρ σου δὲν ἀπέθνησκε, θὰ σὲ καθίστα αὐτὸς ἐκεῖνος ἐνήμερον λεπτῆς ὑποθέσεως, ἣν ἀγνοεῖς ἔτι.

— Περὶ τίνος πρόκειται :

— Θὰ τὸ μάθης. Συγχώρησόν με, ἂν ἤμαι συγκεκινημένος... Οὐδέποτε εἶχα ἀφορμὰς νὰ ἤμαι συγκεκινημένος τόσον, διότι οὐδέποτε ἐφοβήθην δι' ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἀγαπῶ...

— Ἀλλὰ μὲ τρομάζεις, φίλε μου... σπεῦσε νὰ μοὶ εἶπης...

— Εἶναι μακρὰ ἡ ἱστορία, τὴν ὁποίαν θὰ σοὶ ἀφηγηθῶ, μακρὰ καὶ πικρὰ... Ἀκουσον με μέχρι τέλους χωρὶς νὰ μὲ διακόψης.

Ὁ Ροβέρτος ἀνήσυχος ἠτένιζε τὸν ἰατρόν. Ἐξεπλήσσετο διὰ τοὺς διαταγμούς καὶ τὴν σοβαρότητα τῆς φωνῆς του.

— Δὲν ἐμαθες ποτὲ τί περὶ τοῦ πατρὸς τῆς Σοφίας; ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος.

— Πρὸς τί; ... Ἐνοῶ τοὺς διαταγμούς σου καὶ δὲν θέλω νὰ προβῆς εἰς ἀνωφελεῖς ἐκμυστηρεύσεις... Ἀλλ' οὔτε σὺ γνωρίζεις τὸν πατέρα σου, ὡς καὶ ἡ Σοφία. Τί μὲ ἐνδιαφέρει τούτο; Βλέπω ἐκ τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀπεριόριστου ἀγάπης σας ὅτι ἡ μήτηρ σας εἶναι ἐντιμος καὶ εὐγενῆς γυνή.

Δὲν ζητῶ νὰ μάθω τὸ παρελθόν της...

— Ἐν τούτοις πρέπει νὰ τὸ μάθης.

— Ἀλλὰ πρὸς τί σοὶ ἐπαναλαμβάνω;

— Πρέπει. Ὁ πατήρ τῆς Σοφίας ζῆ.

— Λοιπὸν;

— Ἐχει μάλιστα ἱερὰ δικαιώματα ἐπὶ τῆς θυγατρὸς του...

— Τὴν ἀνεγνώρισε;

— Πλειότερον τούτου. Ἡ μήτηρ μου εἶναι νυμφευμένη. Ἡ Σοφία εἶναι νόμιμον τέκνον...

— Λοιπὸν, τόσῳ τὸ καλλίτερον. Μαντεύω τί συνέβη. Ἡ μήτηρ σου ὑπῆρξε δυστυχῆς ἐν τῷ γάμῳ... καὶ ἐδέησε νὰ χωρισθῆ τοῦ συζύγου της... διὰ νὰ ζῆ μόνη, ἐλευθέρα. Ὁ πατήρ μου, ὅστις πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν καὶ πλέον ἐγνώριζε τὴν μητέρα σου ἐξεθείαζεν αὐτήν... Ὁ σύζυγός της θὰ ἦτο ἴσως διεφθαρμένος... Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ εἰδήσις δὲν εἶναι εὐχάριστος, ἀλλ' ὡς βλέπεις δὲν μὲ μέλλει...

Ἀγαπῶ τὴν Σοφίαν καὶ δὲν θέλω, δὲν δύναμαι νὰ τῇ ἐπιρρίψω λάθος, ὅπερ δὲν διέπραξεν, ὅπερ ἴσως ἀγνοεῖ... Ἐμπρός, ἂν ἦναι ἀληθές ὅτι ἐμάντευσα, λέγε το ταχέως καὶ ἄς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον...

— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου.

— Ἄ! συμβαίνει λοιπὸν τί σπουδαιότερον;

— Πολὺ σπουδαιότερον.

— Μήπως ὁ πατήρ εἶναι ἠτιμασμένος;... Ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν εἶναι λόγος νὰ μὴ νυμφευθῶ τὴν Σοφίαν. Θὰ λάβῃ τὸ ὄνομά μου, νέα ζωὴ δὲ θὰ ἀρχίσῃ δι' αὐτὴν μὲ τὸ νέον τοῦτο ὄνομα.

— Πόσον εἶσαι καλός, φίλτατε Ροβέρτε, καὶ πόσον δίκαιον ἔχει ἡ ἀδελφὴ μου νὰ σὲ ἀγαπᾷ... Καὶ πόσον τὸ ἀξίζεις, ἀγαπητὲ φίλε!... Ὅχι, ὁ πατήρ δὲν εἶναι ἠτιμασμένος... Δὲν δύναται νὰ ἦναι τοιοῦτος... Ἀκουσον... Ἰδοὺ πῶς ἐγείνεν ὁ γάμος τῆς μητρὸς μου.

Καὶ διηγήθη αὐτῷ λεπτομερῶς πανθ' ὅσα αὐτῷ ἀναγνώσται γινώσκουσιν ἤδη, πανθ' ὅσα ἡ Μαρκελίνα τῷ εἶπεν ἡμέρας τινὰς πρότερον.

Διηγήθη ὅμως αὐτῷ τὴν ἱστορίαν ὅλην, χωρὶς νὰ εἶπη αὐτῷ ὀνόματα, οὐδὲ τὸ τοῦ κόμητος Μοντεσκούρ, οὐδὲ τὸ τοῦ Δαγκιέρ δὲ Μοριενβάλ, οὐδὲ τὸ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις εἶχε νυμφευθῆ τὴν μητέρα του, τοῦ Βαρφόρτ.

Ὁ Ροβέρτος ἠκροάσθη αὐτοῦ μετὰ προσοχῆς μέχρι τέλους, χωρὶς οὐδαμῶς νὰ διακόψῃ αὐτόν.

Ὅτε ὁ Γεράρδος ἐτελείωσεν, εἶπεν αὐτῷ :

— Αὐτὰ εἶχες νὰ μοὶ εἶπης;

— Ναι.

— Θέλεις ἤδη τὴν γνώμην μου; Ἡ μήτηρ σου μένει ἀξία τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης σου. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἀγίας ζωῆς, ἣν διῆγεν — ὁ πατήρ μου ὑπῆρξε μάρτυς. Ἀποδεικνύεται ἐπίσης καὶ ἐκ τοῦ τρόπου, δι' οὗ ἀνέθρεψε τὰ τέκνα της.

Ἀλλὰ δὲν μοὶ ὠνόμασες οὔτε τὸν πατέρα τῆς Σοφίας, οὔτε τὸν ἰδικόν σου, Γεράρδος. Διὰ τὸν ἰδικόν σου ὀλίγον ἐνδιαφέρομαι, ἀλλὰ τίς εἶναι τῆς Σοφίας ὁ πατήρ;

Ὁ Γεράρδος ἐκύψε τὴν κεφαλὴν.

Ἡ κρίσιμος στιγμή ἐπλησίαζεν.

— Ἐχεις τὸ δικαίωμα νὰ τὸν μάθης... δὲν ἔνοῶ νὰ σοὶ τὸν ἀποκρύψω...

— Λοιπὸν ;...

— Ὁ σύζυγος τῆς Μαρκελίνας Λαγκῶν ... ὁ πατὴρ τῆς Σοφίας...

— Εἶναι ποῖος ; ... Εἶναι λοιπὸν τόσῳ δύσκολον νὰ τὸ εἶπης ;

— Εἶναι ὁ Πέτρος Βωφόρτ.

— Ὁ φονεὺς τοῦ πατρός μου ! Ἐκεῖνος ! Αὐτός ! Δίκαιε Θεέ ! !

Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη ἦν τόσῳ τρομερὰ ὥστε ὁ τάλας νεανίας κατάπληκτος ἠτένιζε τὸν Γεράρδον μὴ γνωρίζων τί νὰ εἶπῃ.

Τοιαύτη ὀδύνη, ἐπερχομένη αἴφνης ἐπὶ τῆς πρώτης αὐτοῦ συμφορᾶς, καθίστα αὐτὸν παράφρονα. Καὶ ἀληθῶς ἐφαίνετο ἐξαλλος, τὴν χεῖρα ἔχων ἐπὶ τοῦ μετώπου, τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς.

Ὁ Γεράρδος ἔλαβε τὴν ἄλλην χεῖρά του.

— Συγχώρησόν με διὰ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον σοὶ ἐπροξένησα.

— Ἄ ! εἶναι φοβερόν ! εἶναι τρομερόν ὅτι μοὶ εἶπες . . . ὁ ἄθλιος αὐτός ! αὐτός ὁ οὐτιδανός εἶναι ὁ πατὴρ τῆς Σοφίας ! ὁ πατὴρ ἐκεῖνης, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ !

— Ροβέρτε... ἔσο ψυχραῖμος ... μὴ ἀφίεσαι εἰς τὴν θλίψιν σου... Ροβέρτε, φίλε μου, ἀδελφέ μου... Σύνελθε !...

— Ἄ ! αἰσθάνεμαι συντριβομένην τὴν καρδίαν μου, εἶπεν ὁ νεανίας διὰ διακοπτομένης φωνῆς, καὶ θέλω ν' ἀποθάνω !

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ ζήσης...

— Πρὸς τί ;

— Πρέπει σοὶ λέγω... Πρέπει ν' ἀναλάβῃς θάρρος καὶ ὑπομονήν.

— Σοφία ! προσφιλῆς καὶ λατρευτὴ Σοφία, χάνεσαι δι' ἐμέ.

— Ἴσως !

— Τί ἔνοοεῖς.

— Πρὸ ὀλίγου ἔλεγες ὅτι ἂν ὁ πατὴρ τῆς ἦτο ἠτιμασμένος, δὲν θὰ ἦτο τοῦτο διὰ σέ λόγος νὰ μὴ νυμφευθῆς τὴν Σοφίαν.

— Ναί, ἀλλ' ἠγνόουν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Βωφόρτ.

— Ἐγὼ δὲ σοὶ ἀπήντησα : « Ὁ πατὴρ τῆς Σοφίας δὲν εἶναι ἠτιμασμένος, οὐδὲ δύναται νὰ ἦναι ! »

Ὁ Ροβέρτος παρετήρει ἐκπληκτος τὸν ἱατρὸν. Δὲν ἤννοε.

— Ἐλπίζω, εἶπεν, ὅτι τὸ ἱκρίωμα θὰ ἐκδικήσῃ τὸν πατέρα μου...

— Τὸ ἱκρίωμα ! ταλαίπωρε... ἂν ἐγνωρίζεις !...

— Γνωρίζω ὅτι ὑπάρχει ἐν θύμα, ὁ πατὴρ μου, εἰς φονεὺς, ὁ Βωφόρτ, εὐχομαι δὲ ἡ δικαιοσύνη νὰ φανῇ ἄκαμπτος καὶ ἀμείλικτος.

— Πτωχέ μου Ροβέρτε !... Καὶ ἂν ὁ Βωφόρτ ἦναι ἄθως... ἄθως ἐκ τοῦ προσαπτομένου αὐτῷ ἐγκλήματος ;

— Ἄθως ; Ἐλα δά !...

— Μήπως ἡ δικαιοσύνη δὲν δύναται νὰ πλανηθῇ ἐξ ἐνδείξεων τυχαίων . . . παρεχομένων ἴσως ἐκ τῆς δολιότητος τοῦ πραγματικοῦ ἐνόχου ;

Ὁ Ροβέρτος προσήλωσεν ἐκ νέου τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ Γεράρδου.

Οἱ δύο νέοι ἔμειναν ἐπὶ πολὺ σιωπηλοί.

— Διατί μοὶ λέγεις τοῦτο ; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος... Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μοὶ τὸ λέγῃς διὰ νὰ μοὶ δώσης θάρρος . . . Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ σημαίνωσι τί οἱ λόγοι σου ... Μ' ἀγαπᾷς ἀρκετά... Εἶσαι σοβαρός... Τί γνωρίζεις ;

— Ἐσκέφθης ἐπὶ τῆς κατηγορίας τῆς ἀποδιδόμενης τῷ Βωφόρτ ;... Τὸν γνωρίζεις πρὸ πολλοῦ. Ἦρχετο ἐνίοτε εἰς τὸν πατέρα σου. Παρετήρησες ποτὲ εἰς αὐτὸν τί ὅπερ νὰ σέ κάμῃ νὰ ὑποθέσῃς ὅτι θὰ ἐγένετο φονεὺς ; Ἦτο γλυκὺς, πρὸς καὶ μελαγχολικός. Ἀπελάμβανεν ἐξαιρέτου ὑπολήψεως. Ἦτο πλούσιος. Καὶ εἶχεν μὲν ἐσχάτως ἀποτύχει εἰς τινὰς ἐπιχειρήσεις, πλὴν δὲν εἶχε καταστραφῆ... Τῷ ἔμεινεν ἀρκετὴ περιουσία. Πρὸς τίνα σκοπὸν νὰ φονεύσῃ τὸν πατέρα σου ; Διὰ νὰ τὸν κλέψῃ ; ... Τοῦτο λέγει ἡ κατηγορία· ἀλλὰ τοῦτο δὲν στηρίζεται. Διὰ νὰ τὸν ἐκδικήσῃ ; Διὰ τί ; ... ὁ Βωφόρτ συνεδέετο μετὰ τοῦ Βαλὸν στενωῶς καὶ θὰ συνεδέετο διὰ συγγενείας, ἀφοῦ ἡ θυγάτηρ του θὰ ἐνυμφεῖτο σέ... Μήπως εἶχεν ἐρίσει μετ' αὐτοῦ ;... ὄχι... τοῦτο δὲν ἀπεδείχθη.

— Γνωρίζεις καλῶς ὡς ἐγὼ ποῦ στηρίζεται ἡ κατηγορία.

— Ναί, ἀλλ' ἡ τύχη... ἡ ὁ ἀληθὴς ἔνοχος προσήγαγε τὰς ἀποδείξεις.

— Μήπως ἡ τύχη κατέρθρωσεν, ὥστε ἡ ἱατροδικαστικὴ ἔκθεσις, ἐφ' ἧς ἐστηρίχθη ἡ ἀνάκρισις νὰ ἦναι κατὰ τοῦ Βωφόρτ ;

Ὁ Γεράρδος ὠχρίασε καὶ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν.

— Εἶν' ἀληθὴς, εἶπε, συνέταξα τὴν ἔκθεσιν ταύτην... Εἶναι κατὰ τοῦ Βωφόρτ εἶναι καὶ τοῦτο ἀληθὴς. Ροβέρτε, διὰ τοῦτο ἔτι μᾶλλον πρέπει νὰ πιστεύσῃς εἰς τοὺς λόγους μου, ἀφοῦ ἐγὼ συνέταξα τὴν ἔκθεσιν ταύτην. Λοιπὸν διακηρύττω ὅτι ὁ Βωφόρτ εἶναι ἄθως.

— Ἡ πεποίθησίς σου πρέπει νὰ στηρίζεται ἐπὶ γεγονότων... ἐπὶ ἀποκαλύψεων ἴσως... Ἄν δὲν ψεύδεσαι, πρέπει νὰ μοὶ εἶπῃς τὰ πάντα.

— Ἄν μοὶ ἦτο δυνατόν νὰ ὁμιλήσω, ὁ Βωφόρτ θὰ ἦτο ἐλεύθερος. . . Δὲν ἔχω πρὸς τοῦτο πάντα τοὺς λόγους ; . . . Δὲν πρόκειται νὰ ἐκδικήσω τὸν πατέρα σου ; Δὲν πρόκειται περὶ τοῦ γάμου σου μετὰ τῆς Σοφίας ; Δὲν πρόκειται περὶ τοῦ συζύγου τῆς μητρός μου καὶ τοῦ πατρός τῆς ἀγαπητῆς μου ἀδελφῆς ; Δὲν πρόκειται πρὸ παντός περὶ ἐνὸς ἀθώου ;...

— Ἀθώου !... πῶς τὸ εἰξεύρεις ;... Ἀληθῶς, νομίζει τις ὅτι οὐδαμῶς ἀμφιβάλλεις.

— Καὶ ἀληθῶς, οὐδεμίαν ἔχω ἀμφιβολίαν . . .

— Πόθεν λοιπὸν ἠρύσθης τὴν βεβαιότητα ταύτην ;

— Ἐχεις πεποιθήσιν εἰς ἐμέ ;

— Βεβαίως.

— Μ' ἀγαπᾷς καὶ δίδεις πίστιν εἰς τοὺς λόγους μου ;

— Σὲ ἀγαπῶ θερμότατα... καὶ σέ ἐκτιμῶ ὡς τίμιον καὶ εὐκρινῆ.

— Ὅα μὲ πιστεύσῃς ἐπὶ λόγῳ τιμῆς ὅτι ὁ Βωφόρτ δὲν εἶναι ὁ ἔνοχος ;

— Ὅχι, διότι ἡ δικαιοσύνη στηρίζεται ἐπὶ ὑλικῶν γεγονότων καὶ διὰ τοιούτων πρέπει νὰ ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον.

— Ὑλικά γεγονότα δὲν ἔχω... τοιαῦτα ὥστε νὰ δύναμαι νὰ σοὶ τὰ παράσχω.

— Ἐχεις λοιπὸν ;

— Ναί.

Ὁ Ροβέρτος ἐναγωνίως καὶ μετ' ἄκρας συγκινήσεως ὑπέλαθε :

— Ἐπανάλαθέ μοι, σὲ παρακαλῶ, ὅ,τε μοὶ εἶπες... Ἐχεις ἀποδείξεις τῆς ἀθωότητος τοῦ Βωφόρτ ;

— Σοὶ τὸ εἶπα καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω ἀδιστακτικῶς καὶ ἀφόβως.

— Ἀδύνατον.

— Διατί ;

— Διότι ἂν ἦτο ἀληθὴς θὰ ἔπραττες μέγα ἀδίκημα μὴ ἀποδεικνύων τὴν ἀθωότητα τοῦ Βωφόρτ.

— Τοῦτο εἶναι τὸ μυστικόν μου.

Ὁ Ροβέρτος ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Τὸ μυστικόν σου, εἶπε, ἀλλ' ὑπάρχει μυστικὸν προκειμένου περὶ ἀθώου, τὸν ὁποῖον ἐπαπειλεῖ φοβερὰ ποινὴ, καὶ περὶ θύματος τοῦ ὁποίου ὁ φόνος μένει ἀτιμώρητος ;

— Οἱ ἱατροὶ δέχονται ἐνίοτε ἐκμυστηρεύσεις, τῶν ὁποίων ἡ ἀποκάλυψις τοῖς ἀπαγορεύεται ὡς εἰ εἶναι ἱερεῖς ἐξωμολογηταί.

— Καὶ θ' ἀφήσῃς νὰ καταδικασθῇ ὁ Βωφόρτ ;

Ὁ Γεράρδος ἀπέμασσε τὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου του ρέοντα ἰδρώτα.

— Οὐδὲν δύναμαι νὰ πράξω διὰ νὰ τὸν σώσω.

— Μ' ὄλην τὴν βεβαιότητα, τὴν ὁποίαν ἔχεις περὶ τῆς ἀθωότητός του ;

— Μ' ὄλην τὴν βεβαιότητα ταύτην.

— Δὲν δύνασαι νὰ πράξης τίποτε πρὸς ἐκδικήσῃ τὸν πατέρα μου ;

— Τίποτε.

— Μ' ὄλην τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην σου ;

— Ναί.

— Λοιπὸν, δὲν σὲ πιστεύω !

— Φίλε μου, σὲ ἱκετεύω.

— Ὅχι, δὲν σὲ πιστεύω !... Ζητεῖς νὰ με πείσῃς, διότι πρόκειται περὶ τῆς Σοφίας. Παίζεις κωμῳδίαν φρικαλέαν, ἀναξίαν σοῦ, ἢν σοὶ συγχωρῶ, χάριν τῆς ἀδελφῆς σου.

— Σοὶ ὁμνῶ, Ροβέρτε !

— Εἶναι ἀνωφελές. Τίποτε δὲν σὲ κωλύει νὰ ὁμιλήσῃς.

— Ἡ θλίψις σὲ παραφέρει... Πίστευσόν με... Λέγω τὴν ἀλήθειαν....

— Ὅχι ! . . . ψεύδεσαι . . . ἢ ἀπατάσαι ἴσως . . .

— Ἄν δὲν ἔχῃς πεποιθήσιν εἰς ἐμέ, δὲν ἀγαπᾷς τὴν Σοφίαν. Δὲν τὴν ἀγαπᾷς, ὄχι· ἂν δὲν μὲ πιστεύσῃς, Ροβέρτε... ἡ Σοφία θ' ἀποθάνῃ.

— Θ' ἀποθάνω καὶ ἐγὼ, ἀφοῦ τὴν ἀγαπῶ.

Ὁ Γεράρδος ἀπελπισ ἀνέκραξε :

— Καὶ δὲν δύναμαι νὰ εἶπω τίποτε ! . . . Δὲν δύναμαι νὰ πράξω τίποτε !...

Οἱ δύο νέοι ἔμειναν σιωπηλοί, ὄρθιοι ἐναντι ἀλλήλων.

[Ἔπεται συνέχεια.]

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

[Μυθιστορία ΑΛΕΞΙΟΥ ΜΠΟΥΒΙΕ]

[Συνέχεια]

Θ'

"Αμα ὁ βαρῶνος ἀνεχώρησεν, ὁ Μαυρίκιος, ὅστις μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἦτο κύριος τῆς συγκινήσεώς του, δὲν ἐκρατήθη πλέον, ἔτρεξε πρὸς τὴν Ἑλένην. Ἐκείνη ἀνοιξασα τοὺς ὀφθαλμούς της τὸν παρετήρησε μετ' ἔρωτος, ἐψιθύριζε δὲ διὰ τῶν ὠχρῶν χειλέων της τὰς διακεκομμένας ταύτας φράσεις :

— Σὲ ἐπανεὐρίσκω, τέλος πάντων... "Αχ ! Μαυρίκιε, πόσον ὑπέφερον κατὰ τὴν μακροχρόνιον ἀπουσίαν σου... Ἐνομίζον ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ σ' ἐπανέβλεπον. Σὲ ἐπαναβλέπω, δὲν θὰ μ' ἐγκαταλείψης πλέον, διότι θ' ἀπέθνησκον. Αἴφνης τὸν ἀπόθησε, καὶ ἀνεγειρομένη δι' ὅλου τοῦ μεγαλείου της :

— Δὲν εἶμαι παράφρων νὰ σοῦ ἡμιλῶ οὕτω ; ... Μήπως κατελήφθην πάλιν ὑπὸ πυρετοῦ ; ... Ἐλησμόνησα τὰ διατρέξαντα, ἐλησμόνησα ὅτι μᾶς χωρίζει μέγα ἐμπόδιον ... Τίني δικαίωματι εἰσέρχασαι εἰς τὴν οἰκίαν μου ; Φύγε ταχέως !

— "Οχι, Ἑλένη, ὄχι δὲν θὰ σὲ ὑπακούσω, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος.

— Δὲν θὰ μὲ ὑπακούσης ! ἀνέκραξεν ἐκείνη, ἀλλὰ δὲν μὲ ἀπεχαιρέτισες διὰ πάντοτε ; Οἱ ἔρωτές μας δὲν ἐτάφησαν αἰωνίως ; ... Πῶς ; ἐχωρίσθημεν ὅπως μὴ ἐπανιδωθῶμεν. Εἶχον ἐννοήσει ὅτι ἐκουράσθης πλέον ἀπ' ἐμέ, ἀπὸ τὸν ἔρωτά μου... Μὲ στενοχωρίαν σοὶ ἀπέδωσα τὴν ἐλευθερίαν σου. Τὴν ἐδέχθης. Ἐξηφανίσθης. Ὑπέφερον ἐπὶ τῇ στερήσει σου μεγάλως καὶ ὅταν τέλος ἤρχισα νὰ θεραπεύωμαι ἐπανέρχασαι ὅπως ἀνανεώσης τὰς θλίψεις μου ὅπως ἐκ νέου μὲ φωνεύσης... "Α ! τοῦτο εἶνε ἀνανδρὸν !

Οἱ λόγοι οὗτοι μεγάλως τὴν ἐτάραξαν. Ἐπανέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ καὶ ἐξερράγη εἰς λυγμούς. "Ορθιος, ἐνώπιόν της, ὁ Μαυρίκιος, τὴν ἐθεώρει σιωπηλῶς, δάκρυα ἐπιπτον ὡσαύτως ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

"Ὅταν τὴν εἶδε καταπραυνθεῖσαν ἐκάθισε πλησίον της καὶ τῇ εἶπε γλυκέως :

— Ἑλένη, ἄκουσον με, σὲ καθικετεύω, ἐὰν δὲν δυνῆθῃ νὰ σὲ πείσω...

— "Οχι, ὄχι, δὲν θέλω νὰ ἡμιλήσης, ἐπανέλαβεν αὐτὴ ζωηρῶς, πιθανὸν νὰ μὲ πείσης καὶ δὲν ἐπιθυμῶ ποσῶς νὰ συμβῇ τὸ τοιοῦτον. Προτιμῶ κάλλιον νὰ ὑποφέρω, παρά νὰ περιφρονῶμαι.

— Νὰ περιφρονῆσαι, ἐπειδὴ ἀγαπᾶς ! ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος.

— Ἀγαπῶ, ἐγώ ! εἶπεν αὐτὴ ὀπισθοδρομοῦσα. Ποῖον ; ... ὑμᾶς ἴσως ; Ἀπατάσθαι... "Α ! ἐπιστεύσατε ὅτι ὑπέφερον ἐξ αἰτίας σας ; Πιθανὸν νὰ εἶπον τοῦτο ἐν τῷ πυρετῷ μου, ἀλλ' ἐψευδόμην ... δὲν σὰς ἀγαπῶ πλέον. Εἶνε ποτὲ δυνατόν γυνὴ ὡς ἐγώ ν' ἀγαπᾶ ἄνδρα, ὅστις ἀνήκει εἰς ἄλλην ; "Α ! δὲν μὲ γνωρίζετε ; ... Εἰπέτε, ἐξηκολούθησε μετ' ὀλιγωτέρας ἐξάψεως, διατὶ ἐπανήλθατε ; Τί ἔχετε νὰ μὲ εἴπητε ; Δύναμαι νὰ σὰς ἐννοή-

σω τώρα... Ὁμιλήσατε. Διατὶ εὐρίσκεσθε ἐνταῦθα ;

Διὰ τῶν βλεμμάτων της τὸν προὐκάλει. Ἐκεῖνος εἰς τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ὑπέκυψε καὶ λαμβάνων τὰς χεῖρας τῆς Ἑλένης ἄς ἐκείνη δὲν ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ ἀποσύρῃ, ἔκραξεν :

— Εὐρίσκομαι ἐνταῦθα, διότι δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ ζήσω μακρὰν σου, διότι πυρετὸς φλογερὸς μὲ κατέτρωγε, διότι ἐπεθύμουν νὰ σὲ ἴδω !... "Αχ ! ἐξηκολούθησε μετὰ ζέσεως, ποίας ἀναμνήσεως ὠραίας ἀφίνουσιν ὀπισθεν τῶν πέντε ἔτη εὐτυχίας, πέντε ἔτη ἔρωτος ! Τὰς ἀναμνήσεις ταύτας, διὰ παντῶν μέσων προσεπάθησα νὰ τὰς ἀποδιώξω ἀπ' ἐμοῦ· ἐστάθη ἀδύνατον. Αὐταὶ μοὶ ἐπαρουσιάζοντο πάντοτε ἐμπρὸς μου. Σὲ ἐπανέβλεπον πάντοτε, ἐνώπιόν μου, νέαν, ὠραίαν, μειδιῶσαν ὡς τοὺς πρώτους χρόνους τῶν ἐρώτων μας. Τὸ μόνον ὅπερ ἐλησμόνου, ἦσαν αἱ μικραὶ μας φιλονεικίαι. Ἐπεχείρουν νὰ ἐπικαλοῦμαι τὰς δυσaréτους ἀναμνήσεις διὰ νὰ σὲ μισήσω, δὲν ἠδυνάμην, ἠρνοῦντο νὰ ἐμφανισθῶσι, δὲν ἔβλεπον ἢ τὰς εὐaréτους... πάντοτε ἐκείνας ! Πάντα τὰ θελήγητρά σου ἀδικόπως παρουσιάζοντο ἐνώπιόν μου. Ἡ χάρις τοῦ πνεύματός σου, ἡ ἀγαθότης σου, ἡ εὐσπλαγχνία σου, ἡ ἀπειρος τρυφερότης σου. Τὰ πλέον ἀσήμαντα ἀντικείμενα, αἱ ἐλάχισται λεπτομέρειαι τῆς ζωῆς μας ἐπανήρχοντο ἀκαταπαύστως εἰς τὸ πνευμά μου καὶ ἐδικαίωον ἐμαυτόν, διότι σὲ ἠγάπησα καὶ διότι σὲ ἀγαπῶ ἀκόμη... "Αχ ! τὸ παρὸν ὅσον ὠραῖον καὶ ἂν εἶνε δὲν δύναται νὰ ἀφαιρέσῃ τὰς ὠραίας στιγμὰς τοῦ παρελθόντος καὶ δύναται τις ν' ἀποθάνῃ ἐξ ἀπελπισίας, τῇ ἀναμνήσει εὐτυχίας ἀπωλεσθείσης διὰ πάντοτε.

Ἡ Ἑλένη τρέμουσα τὸν ἤκουε χωρὶς νὰ τὸν διακόπῃ. "Ὅ, τι ἐκεῖνος ἔλεγε τὸ ἐπεδοκίμαζε πληρέστατα. Μήπως καὶ αὐτὴ δὲν εἶχεν ὑποφέρει ὡς ἐκεῖνος ; Μικροῦ δεῖν νὰ ἠττηθῇ· ἀλλ' ἀμέσως συνελθούσα ἀπέσπασε τὰς χεῖράς της ἀπὸ τὰς τοῦ Μαυρίκιου καὶ τῷ εἶπε μετὰ ψυχρότητος :

— Τότε ... διατὶ ἐνυμφεῖσθαι :

Ἀπεκρίθη μετὰ θάρρους, χωρὶς νὰ χαμηλώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς νὰ μὴ ἦτο ἔνοχος, ὡς νὰ εἶχεν ἀκούσει εἰς ἰσχυρότεραν θέλησιν τῆς ἰδικῆς του.

— Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἡ πρὸς σὲ ἀγάπη μου εἶχε παύσει, ἐνομίζον ὅτι ἠγάπων ἐτέραν, καὶ ... πραγματικῶς ἠγάπων μίαν ἄλλην καὶ ἴσως νὰ τὴν ἀγαπῶ ἀκόμη. Πῶς ; τολμῶ νὰ σοὶ λέγω πάντα ταῦτα ; Τὴν ἀγαπῶ, ἀλλ' ἐσὲ...

— Τολμάτε νὰ εἴπητε ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε ἐπίσης ; ἀνέκραξεν αὐτὴ.

— "Οχι, δὲν σὲ ἀγαπῶ, ἐπανέλαβεν ἐκεῖνος μετὰ σταθερότητος. "Οχι, δὲν μ' ἔφερον ἐνταῦθα ὁ ἔρωτος. Ὑπήκουσα εἰς αἰσθημα ἰσχυρότερον τοῦ ἔρωτος, εἰς τὸ αἰσθημα τῆς ἀναμνήσεως.

Δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τὴν ἀληθῆ λέξιν.

Ἐν τούτοις ἡ ἀναμνήσις δὲν εἶνε συνέπεια τῆς συνήθειας, καὶ ἡ συνήθεια δὲν εἶνε συνέπεια τῆς ἀναμνήσεως. Ἡ μία εἶνε ἡ αἰτία, ἡ ἄλλη τὸ ἀποτέλεσμα. Πράττομέν τι σήμερον ἐνθυμούμενοι ὅτι καὶ χθὲς τὸ ἐπράξαμεν.

Διὰ τῶν λόγων τούτων ἠννόησεν ἡ Ἑλένη τί ὄθησε τὸν Μαυρίκιον νὰ ἐπανέλθῃ παρ' αὐτῇ. Ἐρυθρίασεν ἐπὶ τῇ ἀπλῇ ιδέᾳ ἢ λαμβάνει τις ὅταν εἶνε εὐχαριστημένος διὰ τὸ παρὸν, νὰ ἐπιστρέψῃ μετ' εὐτυχίας εἰς τὸ παρελθόν. Δύναται τις ν' ἀγαπᾶ διττῶς. Ὑπάρχει θεῖσις διὰ δύο ἔρωτας ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου ; Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ συμβαίη τούτο ; ἐπειδὴ ἕκαμέ τις τὴν προτεραίαν, νὰ θέλῃ νὰ τὸ πράξῃ καὶ τὴν ἐπαύριον ὅταν κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἔχει τόσον εὐχάριστα καθήκοντα νὰ ἐκτελέσῃ ; Εἶνε λοιπὸν τόσον μεγάλη δύναμις ἡ συνήθεια, εἰς ἣν οὐδὲν δύναται ν' ἀντισταθῇ ; Δὲν πρέπει καὶ ἡ ἀναμνήσις ν' ἀποθνήσκῃ μετὰ τοῦ ἔρωτος ; Ναι, πρέπει, καὶ ἀποθνήσκει συνήθως· ἀλλ' ὁ πρῶτος ἔρωτος ἔχει τόσα θελήγητρα, ὥστε ἀδύνατον νὰ λησμονηθῶσι ταῦτα διὰ τῶν θελήγητρων τοῦ δευτέρου. Μένει τις αἰχμάλωτος τοῦ παλαιοῦ τούτου ἔρωτος, καὶ ἐὰν δὲν τρέχῃ τις, τάχιον ἢ βράδιον, νὰ θέσῃ τὴν ἄλυσιν ἢ ἄλλοτε ἔφερον, ἐμποδίζεται εἰς τοῦτο ὑπ' ἀνυπερβλήτων προσκομμάτων. Μετὰ τινα σιωπὴν κοθ' ἣν πᾶσαι αἱ πρότεραι σκέψεις διήλθον τοῦ πνεύματός της, ἀνέκραξεν αὐτὴ :

— Πρὸς τί νὰ σὲ συγχωρήσω, καὶ νὰ πιστεῦσω εἰς τὸν ἔρωτά σου ; Διατὶ θέλεις νὰ μὲ νικήσης ; Τί ἐλπίζεις ; Νομίζεις ὅτι δύναμαι νὰ μοιρασθῶ τὸν ἔρωτά σου μετ' ἄλλης ; "Α ! μόνον νὰ τὸ συλλογίζωμαι τὸ ἐρύθημα ἀνέρχεται εἰς τὸ μέτωπον.

Ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν ἐκ τοῦ πυρετοῦ τρεμουσῶν χειρῶν της.

Ἐκεῖνος τότε πλησιάζων αὐτὴν, χωρὶς ἐκείνη νὰ σκεπθῇ ν' ἀντισταθῇ, καὶ ἀναγκάζων αὐτὴν νὰ καθήσῃ,

— Ἀκουσον, Ἑλένη, τῇ εἶπε διὰ γλυκειάς φωνῆς καὶ μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, πρὸ πολλοῦ μὲ ὤθει φλογερὰ ἐπιθυμία πρὸς σὲ. Ἐξέυρεις διατὶ ἀντέστην μέχρι σήμερον ; Αἰτία ἦσαν αἱ ἐπιστολαὶ σου, ἄς ἀναγινώσκων σχεδὸν καθημερινῶς ἔξω πλησίον σου. Ἡδὴ ἡ φαντασία μου ἐπλανήθη εἰς ὄνειρα ἀκατανόητα. Τὸ παρελθὸν ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιόν μου θελκτικώτερον παράποτε. Δύναμις ἀνίκητος μ' ἔφερον ἐνταῦθα.

» Ἴδου λοιπὸν, ἡ παρουσία σου ἀντικαθίστασθαι τὰς ἐπιστολάς ἐκείνας, αἵτινες δὲν ὑπάρχουσι πλέον καὶ αἵτινες ὑπῆρξαν ἡ ἀνακούφισίς μου. Παραχώρησόν μοι, εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην, πλησίον τῶν φίλων σου, μίαν πολὺ μικρὰν θέσιν, εἰς ἣν νὰ δύναμαι ἐν σιωπῇ νὰ σὲ θαυμάζω, δὲν σοὶ ζητῶ ἑτέραν χάριν καὶ ὀφείλεις νὰ μοὶ κάμης ταύτην χωρὶς νὰ ἐρυθρίασῃς.

Ἐκείνη τὸν ἤκουσε σοβαρῶς, χωρὶς νὰ τὸν διακόψῃ. Ὅταν ἐτελείωσε, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν της, τὸν παρετήρησε καὶ ἀπεκρίθη :

— Διατὶ θέλετε νὰ μὲ ἀπατήσητε, Μαυρίκιε ; διατὶ προσπαθῆτε ν' ἀπατηθῆτε ὑμεῖς ὁ ἴδιος. Ὁμιλεῖτε διὰ τὴν δύναμιν τῆς ἀναμνήσεως, καὶ πιστεύετε... "Α ! εἰσθε παράφρων, ἀλλὰ δὲν θὰ συμμαθεῖξω τῆς παραφροσύνης σας.

— Ἐστῶ ! ἀνέκραξεν αἴφνης ὁ Μαυρίκιος, δὲν θὰ συμμαθεῖξες ταύτης... ἀλλὰ δὲν δύνασαι νὰ μ' ἐμποδίσῃς νὰ ἔρχωμαι ἐνταῦ-

θα, ὅπως σοῦ λέγω πάντα ὅσα ὑποφέρω μακρὰν σου, ἀφοῦ μάλιστα καὶ ὑμεῖς ἡ ἴδια ὑποφέρετε τόσα. Ὄταν θὰ κρούω τὴν θύραν σου, πρέπει νὰ μοῦ ἀνοίγουν. Ὄταν θὰ εἰσέρχωμαι πρέπει νὰ σὲ βλέπω, καὶ τότε οὐδέμια πλέον ἀνθρωπίνη δύναμις θὰ δύναται νὰ μ' ἐμποδίση τοῦ νὰ σὲ θλίβω ἐπὶ τῆς καρδίας μου!

Καὶ περιεπτύσσετο παραφόρως τὴν Ἑλένην, ἥτις ἐξασθενήσασα ἐκ τσοσούτων συγκινήσεων, προσεπάθει νὰ τὸν ἀπωθήσῃ, ὅταν ὑπερήτης ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξιν τοῦ κυρίου Λιβρῦ.

— Ὁ βαρῶνος μὲ τὸ μειδίσμα εἰς τὰ χεῖλη κομψὸς καὶ ἀναγεννηθεὶς ἅμα τοῦ ἀπέδωσαν τὴν φίλην του, προσχώρησε πρὸς τὴν κυρίαν Βριῶν καὶ τῆ εἶπε :

— Σὰς εἶχον ἀφήσει ὑποφέρουσαν μεγάλως, ἀγαπητῆ μου κόμησσα, ἐβράδυνον νὰ μὲ εἰδοποιήσωσι περὶ τῆς καταστάσεώς σας, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ ἔλθω ὁ ἴδιος νὰ μαθῶ τὰ καθ' ὑμᾶς.

— Ἐκάματε κάλλιστα, φίλε μου, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη, σὰς εὐχαριστῶ.

— Εἴσθε καλλίτερα ; τὴν ἠρώτησε.

— Αἰσθανομαι φοβερὰν ἀδυναμίαν, εἶπεν αὕτη καὶ οὐστυχῶς εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ σὰς ἀφήσω ὅπως μεταβῶ εἰς τὰ δωμάτιά μου. Βαρῶνε, σὰς παρακαλῶ, δώσατέ μου τὸν βραχίονά σας, μέχρι τῆς θύρας τοῦωματίου μου.

Ὁ κύριος Λιβρῦ δὲν ἀφῆκε νὰ τῷ ἐπαναληφθῇ ἡ παράκλησις αὕτη. Ἐτρεξε πρὸς τὴν Ἑλένην, τὴν ἐβόηθησε νὰ ἐγερθῇ καὶ τὴν ὠδήγησε πρὸς τὸ μέρας, ὅπερ τῷ ὑπεδείκνυε, σιγὰ βῆμα πρὸς βῆμα. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὅπερ ἐκείνος παρέτεινε, ὅσον ἠδύνατο ἵνα ἀπολαύσῃ τῆς εὐτυχίας του, ἐρριπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν βλέμμα θριαμβευτικὸν ἐπὶ τοῦ Μαυρικίου. « Ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου στηρίζεται, ἐφαίνετο λέγων, ἔχει περισσοτέραν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἀφοσιώσιν μου ἢ εἰς τὴν ἰδικὴν σας. »

Ὄταν ἐφθασαν ἐμπροσθεν τοῦωματίου τῆς Ἑλένης, θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὁ βαρῶνος ἤθελε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν κυρίαν Βριῶν νὰ στρέψῃ, ὅτι προσεπάθει νὰ τεθῇ μεταξύ αὐτῆς καὶ τοῦ Μαυρικίου, ὅπως τὰ βλέμματά των μὴ συναντηθῶσι. Ἐπὶ στιγμὴν ἐνόμισεν ὅτι τὸ κατώρθωσεν ἐκείνη τὸν νῆχαρίστησε, τῷ ἔθλιψε ἐγκαρδίως τὴν χεῖρα καὶ ἀνήγειρε τὴν ἐπιθυρίδα, ἥτις τὴν ἐχώριζεν ἀπὸ τοῦωματίου τῆς, ἀλλὰ στρέψασα αἴφνης τὴν κεφαλὴν τῆς, παρετήρησε τὸν Μαυρικίον, οὕτως τὸ βλέμμα ἐζήτηε τὸ ἰδικόν τῆς.

— ὦ ! τὸ βλέμμα τοῦτο δὲν μοὶ εἶπε χαιρε, μὲ εἶπε καλὴν ἐπάνοδον ! ἀνέκραξεν ὁ Μαυρικίος, μεθυσμένος ἐκ τῆς χαρᾶς.

Ὁ κ. Λιβρῦ ἠγείρε τὸς ὤμους, ἔθεσε τὸν πῖλόν του, μετέβη νὰ λάβῃ ἐκ τινος ἐπίπλου τὸν τοῦ Μαυρικίου, ὃν τῷ προσέφερε, καὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἠθικῆς προέφερε τὰς λέξεις ταύτας :

— Γνωρίζετε τὴν γνώμην μου. δὲν ἔχει οὕτω ; Ὅα ἐκάματε καλλίτερον νὰ ἐμένατε εἰς τὴν οἰκίαν σας.

I

Ἡ κυρία Βριῶν ἦτο ἀκόμη ἀρκετὰ ἀδύνατος καὶ ὑπέφερε πολὺ. Ἡ συγκίνησις δὲ ἦν ὑπέστη ἐπὶ τῆ ἐπιστροφῇ τοῦ Μαυρικίου τὴν κατέβαλε μεγάλως. Ὁ πυρετός τῆς ἐπανελήθη, καὶ ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ κλινῆρης.

Ὁ κύριος Λιβρῦ ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς ἀναζήτησιν ἱατροῦ. Ἐξετέλει θαυμασίως τὰ χρεῖα νοσοκόμου καὶ διήρχετο νύκτας ὀλοκληρέως παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς προσφιλοῦς του φίλης. Ἐσκέπτετο νὰ μὴν διαρκῶς εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἑλένης, καὶ νὰ μὴ ἐξέρχεται ποτέ.

Ἦπελόγιζεν ὅτι θὰ ἔμεινεν ἐκείνη εἰς τὴν κλινὴν πέντε ἢ ἔξ ἐβδομάδας τὸ ὀλιγώτερον, καὶ κατηχαριστεῖτο ἐπὶ τῆ ἰδέᾳ ὅτι καθ' ὄλον τοῦτον τὸν καιρὸν θὰ ἦτο πλησίον τῆς.

Ἐγώισμός παράξενος, ἀφοσιώσεως καὶ αὐταπαρνήσεως. Δὲν τὸν ἔμελε πολὺ δι' ὅσα ὑπέφερον ἡ κόμησσα. ἤρκει μόνον ὅτι εὐρίσκετο πλησίον τῆς. Ἐπεθύμει μάλιστα, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔλεγε, νὰ βλέπῃ εἰ δυνατόν τὴν κόμησσαν νὰ ὑποφέρῃ καθημερινῶς, ὅπως εὐρίσκη περίστασιν νὰ δεικνύῃ ὅλην τὴν πρὸς αὐτὴν ἀφοσιώσιν του.

Πλὴν πάντα ταῦτα τὰ σχέδιά του ἐματαιώθησαν.

Ὁ ἱατρός ὁ ἐπισκεφθεὶς τὴν κυρίαν Βριῶν δὲν τὴν ὑπέβαλεν εἰς καμμίαν αὐστηράν δίαιταν, συνεβούλευσε μόνον εἰς αὐτὴν ἀόλυτον ἀνάπαυσιν.

Ἡ διηνηκὴς παρουσία ὅθεν τοῦ βαρῶνου πλησίον τῆς κομήσεως δὲν ἦτο ἀναγκαία. Ἐνῷ ἐκείνος ὠνειρεύετο σοβαρὰν ἀσθένειαν ἔχουσαν ἀνάγκην μεγάλων φροντίδων, εἶδεν αἴφνης τοὺς σκοπούς του ματαιουμένους, οὕτως ὥστε ἠναγκάσθη πάλιν νὰ γευματίσῃ εἰς τὴν λέσχην, νὰ διέρχεται τὴν ἑσπέραν εἰς τὰ καφενεῖα, καὶ νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν οἰκίαν του ὅπως κοιμηθῇ.

Ὅα ἦτο ἐν τούτοις προτιμότερον διὰ τὴν Ἑλένην ἵνα τὴν περιποῖται ὁ βαρῶνος, θὰ ἐπανέκτα ταχύτερον τὴν ὑγίειαν τῆς.

« Ἀναπαυθῆτε, τῆ ἔλεγον, ἀφήσατε τὸ πνεῦμά σας ἡσυχον, μὴ ταράσσητε αὐτὸ διὰ λυπηρῶν σκέψεων. »

Διαταγὴ δύσκολος μὲν πάντοτε νὰ ἐκτελεσθῇ, ἔτι δὲ περισσότερον ὅταν ὁ σφυγμός κτυπᾷ ἰσχυρότερον καὶ ὅταν ἡ κεφαλὴ πυρέσσει. Ἦτο δυνατόν νὰ μὴ σκέπτηται τὸν Μαυρικίον, ὅστις ἐπανῆλθε πλησίον τῆς καθ' ἣν στιγμὴν ἐκείνη οὔτε ἤλπιζε πλέον νὰ τὸν ἐπανιδῇ, νομίζουσα αὐτὸν ἀφωσιωμένον καθ' ὀλοκληρίαν εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκά του καὶ ἀπωλεσθέντα αἰωνίως δι' αὐτὴν ; Πόσον ἦτο ὠχρὸς ὅτε παρουσιάσθη ἐνώπιόν τῆς, πόσον ἐφαίνετο συγκεκνημένος καὶ πόσον ἡ καρδία του ἐπαλλεν ὅταν τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Δὲν ἠπατάτο ἡ κόμησσα ὡς πρὸς τοῦτο. Ἐκείνος τὴν ἠγάπα ἀκόμη μετὰ τοῦ αὐτοῦ πάθους, ὅσον καὶ κατὰ τὸν χρόνον τοῦ ἔρωτός των. Ὅλη ἡ ζέσις του, ἡ νεότης του, ἡ ὀρμὴ του εἶχον ἐπανέλθει. Οἱ λόγοι, οὓς εἶχε προφέρει ἐπαναβλέπων αὐτὴν, ἐβόμβων

ἀκόμη εἰς τὰ ὦτά τῆς. Ὡς ἐξ ἐνστικτοῦ ἐπίστευεν εἰς τὰ αἰσθήματα ἐκείνου. Πρὸς τί νὰ τὴν ἀπατήσῃ, νὰ ἐπανέλθῃ πλησίον τῆς, νὰ ριθῇ εἰς τοὺς πόδας τῆς ; Ὁ Μαυρικίος εἶχε παύσει ἄλλοτε νὰ τὴν ἀγαπᾷ, διότι ὁ οὐρανός των ἦτο πολὺ κυανόυς, ἡ εὐτυχία των βεβαιωτάτη. Τώρα ὅμως ἠλλαξαν τὰ πραγματά. Ἐπρεπε πολλοὺς κινδύνους νὰ διατρέξῃ, ὅπως ἔλθῃ πλησίον αὐτῶν. Ταῦτα πάντα τὴν ἐκαμμον νὰ πιστεῖν εἰς αὐτόν.

Ἐνεθυμῆτο πάντας ἐκείνους, ὧν οἱ ἔρωτες διηγωνίσθησαν ὡς ἐκ τῆς μὴ διαρκοῦς ἡσυχίας αὐτῶν. Τὸ πάθος ἀνανεοῦται ἐν τῇ πάλῃ, ἡ τρικυμία τὸ κρατεῖ, ἔχει ἀνάγκην ἀπειλητικοῦ οὐρανοῦ. Εἶχε μάθει τὸ μυστικὸν τοῦτο, καὶ πεπειθυῖα εἰς τὴν πειράν τῆς, ἤσθάνετο ἐαυτὴν ἱκανὴν νὰ κρατήσῃ τὸν Μαυρικίον πάντοτε πλησίον τῆς.

Ὅποια χαρὰ νὰ κάμῃ τὴν Θηρεσίαν νὰ ὑποφέρῃ πάντα ἐκεῖνα ὅσα καὶ αὕτη εἶχεν ὑποφέρει, νὰ τῆ ἀρπάσῃ τὴν εὐτυχίαν τῆς. Πῶς θρίαμβος δι' αὐτὴν ἐὰν ἐπροτιμᾶτο τῆς νεαρᾶς ταύτης γυναίκος, περὶ ἧς ἔλεγον ὅτι ἦτο τόσον ὠραία καὶ τόσον θελατικὴ ! Ἰδοὺ κατὰ τὸν πυρετόν τῆς τί ἐσκέπτετο ἡ κυρία Βριῶν.

Ὅλιγον κατ' ὀλίγον ὅμως, παρερχομένου τοῦ πυρετοῦ τῆς, ἡ Ἑλένη ἐσκέπτετο φρονιμότερον. Ἐλεγε καθ' ἑαυτὴν, τί πταίει ἡ Θηρεσία ἐὰν ὁ Μαυρικίος δὲν τὴν ἠγάπα πλέον ; Μήπως προηγουμένως τὴν ἐγνωρίζεν ; Ἡ νεαρὰ αὕτη γυνὴ ἠγνόει ἐντελῶς τὸ παρελθόν τοῦ συζύγου τῆς, συζευγνομένη δὲ αὐτὸν ὑπέκρυπτεν εἰς τὸν γενικὸν νόμον, ἀγνοοῦσα ἐντελῶς τὴν θλίψιν, ἣν ἐπροξέει εἰς τὴν κόμησσαν.

Μήπως καὶ ἡ Θηρεσία δὲν ἦτο περισσότερον αἰκτοῦ ἀξία τῆς Ἑλένης, ἀφοῦ καὶ αὕτη ἐπίσης ἠγάπα μ' ὅλην τῆς τὴν καρδίαν τὸν Μαυρικίον ; Ἦτὸ πόσις θλίψεως θὰ κατελαμβάνετο μανθανοῦσα ἴσως ... Εἰς τὴν σκέψιν ταύτην ἡ Ἑλένη δὲν ἐσταμάτα διόλου, προσεπάθει νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ τοῦ πνεύματός τῆς. Πῶς ! πόσον λοιπὸν εἶχεν ἐξευτελισθῇ, ὥστε νὰ διανοῆται νὰ κλιψῇ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἄλλου ! Τί θὰ ἔλεγον δι' αὐτῆς οἱ τίμιοι ἄνθρωποι, οἵτινες ἀγαπῶντες αὐτὴν τὴν εἶχον ἄλλοτε βοηθήσει εἰς τὴν τόσον δύσκολον θέσιν τῆς ; Τί θὰ ἐσκέπτετο διὰ τὴν διαγωγὴν τῆς ἡ δεσποινὴς Βριῶν, ἧς ἡ εὐμένειά τῆς ἦτο πολὺτιμος ;

Τί θὰ ἔλεγον ὁ ἱππότης καὶ ὁ κόμης οἱ παλαιοὶ τῆς φίλοι, οἵτινες τὴν ὑπελήπτοντο τόσον πολὺ, καὶ οἵτινες πολλάκις ἐνθέρμως τὴν εἶχον ὑπερασπισθῇ ;

Μόνον ὁ βαρῶνος ἴσως δὲν θὰ εἰδεικνύετο τόσον αὐστηρός, θὰ εὕρισκε μέσον νὰ τὴν συγχωρήσῃ, καὶ θὰ τὴν περιέβαλλεν ἀκόμη μετὰ τῆς ὄλης πατρικῆς ἀφοσιώσεώς του. Ἐφριπτεν ἡ κόμησσα διανοουμένη τὴν ἀπώλειαν τῆς πρὸς αὐτὴν ὑπολήψεως τοῦ κόσμου, καὶ τὰς ἐπιπλήξεις τῶν φίλων τῆς.

« Ὄταν θὰ ἐπανακτῶ τὰς δυνάμεις μου, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, ὅταν θὰ δυνθῶ νὰ συνομιλῶ μετὰ ψυχραιμίας, θὰ ἐξηγηθῶ μετὰ τοῦ Μαυρικίου καὶ θὰ ἐνοήσῃ ἐκείνος ὅτι ἡ θέσις του δὲν εἶνε πλέον πλησίον μου, θὰ τὸν ἰκετεύσω νὰ μ' ἐγκαταλείψῃ, ἐν ὀνόματι τοῦ ἔρωτος, ὃν τοῦ ἐμπνέω καὶ ὃν, ἀλ-

λοιμόνον! αίσθάνομαι ἐκ νέου ἀκόμη δι' αὐτόν, ἐν ὀνόματι τῶν προσφιλῶν μας ἀναμνήσεων, ἃς δὲν πρέπει νὰ μιάνωμεν».

Ἄλλ' ὁ Μαυρίκιος, ὡς ν' ἀνεγίνωσκεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Ἑλένης, ὡς νὰ ἠννοεῖ ὅλας τὰς σκέψεις, αἵτινες τὴν ἐτάρασσον, προσεπάθησε νὰ φερθῇ πρὸς αὐτὴν μεθ' ὅσης τῷ ἦτο δυνατόν εὐγενείας. Κατεγίνετο νὰ τῇ ἀποδώσῃ τὴν ἀνάπαυσιν, νὰ τῇ ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνην διὰ τὸ μέλλον. Ἦρχετο νὰ τὴν βλέπῃ, ὅταν ὁ βαρῶνος ἢ ἕτεροι φίλοι, οὓς εἶχε συγκατανεύσει νὰ δέχεται, ἦσαν πλησίον της, ἤρχετο τελευταῖος καὶ ἀπεσύρετο πρῶτος. Ἐνίοτε, ὁσάκις ἠγείρετο ὅπως τὴν ἀποχαιρετήσῃ, χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς βλέπῃ, διὰ τῶν βλεμμάτων των πολλὰ ἔλεγον· ὁ Μαυρίκιος ἦτο καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν εὐτυχέστατος· καὶ ἡ Ἑλένη ὡσαύτως ἠσθάνετο ἐαυτὴν μᾶλλον ἤσυχον, σχεδὸν εὐτυχῆ. Ἐκαμνον ἑναρξιν, διὰ νὰ εἴπωμεν οὕτω, νέου ἔρωτος, ἔρωτος ἐξ ἐκείνων τῶν ἀρκουμένων εἰς ἓν βλέμμα, εἰς μίαν λέξιν, εἰς λαθραῖον ἀσπασμὸν τῆς χειρός. Ἐλησμόνου τὸ παρελθόν, δὲν ἐσκέπτοντο ἢ τὴν εὐτυχίαν τοῦ παρόντος, προσπαθοῦντες νὰ μὴ σκέπτονται τὸ μέλλον.

Ἦτο δυνατόν ποτὲ νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι αἱ ἐπισκέψεις αὐταὶ τοῦ Μαυρικίου πρὸς τὴν ἀσθενῆ Ἑλένην θὰ εἶχον κακίστον ἀποτέλεσμα; Μήπως ὁ γάμος ἐμποδίζει τινὰ νὰ διατηρῇ τὰς προτέρας του σχέσεις; Μήπως ἡ κόμησσα Ἑλένη δὲν ἀπελάμβανε τῆς ὑπολήψεως πάντων;

Ἀναμφιβόλως· ἀλλὰ τότε αἱ ἐπισκέψεις αὐταὶ θὰ ἔπαυον μετὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς Ἑλένης, ἢ ἐὰν ἦσαν ἀγναὶ καὶ ὑπῆρξαν πάντοτε τοιαῦται, διατί τότε ὁ Μαυρίκιος ἐπεσκέπτετο μόνος τὴν κυρίαν Βριῶν καὶ δὲν τῇ ἐπαρουσίαζε καὶ τὴν σύζυγόν του, ἀφοῦ ἀμφοτέραι ἀνῆκον εἰς τὴν ἰδίαν κοινωνικὴν τάξιν, διατί ἡ μία ν' ἀγνοεῖ τὴν ὑπαρξιν τῆς ἄλλης;

Πάντα ταῦτα τὰ ἐσκέφθη ὁ κόσμος, ἰδοὺ λοιπὸν ἡ ἐμφάνησις τῶν πρώτων κινδύνων. Ἡ Ἑλένη δὲν εἶδε τοὺς κινδύνους τούτους, ἢ μᾶλλον προσεπάθησε νὰ μὴ τοὺς ἴδῃ. Παρέτεινε τὴν ἀνάρρωσιν της, ὅπως ἀποφύγῃ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐμελλε νὰ ἐξηγηθῇ μετὰ τοῦ Μαυρικίου. Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ ἡ ἐξήγησις αὐτῆ ἀπέβη ἀνωφελής, ἡ κυρία Βριῶν δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ζῆ ἄνευ τοῦ Μαυρικίου.

Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν Θηρεσίαν, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο, οὐδὲν ὑποπτεύθη. Εἶχε ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Μαυρίκιον. ἢ ὁ ἐμπιστοσύνη της αὐτὴ προήρχετο μᾶλλον ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν ὑπολήψεώς της, ἢ ἐκ τῆς μεγάλης ἰδέας ἣν εἶχε διὰ τὸ ἄτομόν της. Πρᾶγμα ἀληθῶς ἀρετὰ σπάνιον. Διότι πολλαὶ γυναῖκες δὲν παραδέχονται ὅτι ἀπατῶνται ἀπὸ τοὺς συζύγους των, διότι κατ' αὐτὰς οὐδεμία ἄλλη γυνὴ εἶνε ἀνωτέρα των. Ὁ ἐγωϊσμός των τὰς προστατεύει καὶ τὰς κάμνει νὰ γεύωνται γλυκείας ἡσυχίας ἐν τῇ ὁποίᾳ εἰ σύζυγοι αὐτῶν φροντίζουσι πάντοτε νὰ τὰς κρατῶσι.

Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἐμπιστοσύνης ἔλειπεν ἀπὸ τὴν Θηρεσίαν, ἡ πίστις της, ὁ ἀθῶος ἔρωσ της, θὰ τὴν ἠμποδίζον ἐπὶ πολὺ ἀκόμη

νὰ ὑποπτεύσῃ τι, ἐὰν συμβάντα τινὰ δὲν ἐφώτιζον τὸ πνεῦμά της ἀποτόμως.

ΙΑ'

Ἡ ἐξαδέλφη τοῦ συζύγου τῆς κομήσσης Ἑλένης δεσποινὶς Βριῶν, κατὰ τὴν διαμονὴν της εἰς Νίκαιαν, εἶχε σχετισθῆ μετὰ τῆς ὑψηλῆς ρωσικῆς ἀριστοκρατίας, ἥτις ὡς γνωστὸν ἀρέσκειται μεγάλως εἰς τὸ θέατρον· εἶχε ν' ὅθεν μεταδώσει καὶ εἰς ταύτην κλίσιν διὰ τὰς τοιοῦτου εἶδους διασκεδάσεις.

Ἄμα τῇ ἐπιστροφῇ της λοιπὸν εἰς Παρισίους, διενόηθη νὰ διοργανώσῃ τοιαύτας ἐορτὰς πρὸς ὄφελος τῶν πτωχῶν. Μία ἐκ τῶν φίλων της, εὐρισκομένη τότε εἰς Ἀγγλίαν, τῆς ἔγραψεν ὅτι ἠδύνατο νὰ μεταχειρισθῇ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὴν οἰκίαν της. Πολλαὶ δὲ εὐγενεῖς κυραὶ καὶ κύριαι διακεκρίμμενην κατέχοντες θέσιν, ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ τὴν βοηθήσωσι πρὸς τοῦτο.

Εἰς τὸ τέλος ὅθεν τοῦ τελευταίου χειμῶνος διοργανώθη παράστασις, ἣν θὰ ἐπηκολούθει χορὸς.

Ἐξελέγησαν δὲ διάφοραι κυραὶ νὰ ἐποπτεύωσι τὰ τῆς ἐορτῆς καὶ νὰ φροντίσωσι νὰ διανεύωσι τὰς προσκλήσεις, ἀλλὰ μόνον εἰς τὰς φίλας των. Ἄν καὶ ἐπρόκειτο περὶ τῶν πτωχῶν, ἡ δεσποινὶς Βριῶν ἐπεθύμει ἵνα ἡ ἐσπερίς, εἰς τὰς ἐνεργείας τῆς ὁποίας αὕτη ὠφείλετο, νὰ διέλθῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἐν οἰκογενειακῷ κύκλῳ, ἢ τοῦλάχιστον, μετὰ τῶν προσώπων τῆς ἰδίας κοινωνικῆς τάξεως. Ἡ κόμησσα Βριῶν, καὶ ἡ κυρία Θηρεσία Δεβίλ συμπεριελήφθησαν εἰς τὸν κατάλογον τῶν προστατῶν κυριῶν ἄνευ προμελέτης ἐκ μέρους ἐκείνων, οἵτινες διοργάνωσαν τὰ τῆς ἐορτῆς.

Ὁ Καζιμίρ ὅστις παντοῦ εἰσέδυνε, εἶχε κατορθώσῃ νὰ ἦνε μετὰ τῶν πρώτων διοργανωτῶν τῆς ἐορτῆς ταύτης. Εἶχε βεβαίως μεγάλως ἐργασθῆ, ὥστε νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὸν κατάλογον καὶ αἱ δύο κυραὶ αὐταὶ, αἵτινες, ἂν καὶ μὴ γνωρίζομεναι παντελῶς, εἶχον ὅμως πρὸς ἀλλήλας ἐκ τῶν περιστάσεων σχέσιν τινὰ.

Ὁ Καζιμίρ συγκατελέγετο μετὰ τῶν ἐκείνων, οἵτινες λησμονοῦσιν εὐκόλως τὰς εὐεργεσίας, πλὴν καιροφυλακτοῦσιν ὅπως προξενήσωσι κακὸν δι' ἐλαχίστας δυσχερεσίας.

Ὁ Μαυρίκιος ἀμέσως ἔμαθε τὴν συμπετοχὴν τῆς συζύγου του ὡς καὶ τῆς κυρίας Βριῶν, πλὴν δὲν συνεκινήθη ποσῶς. Ἀμφοτέρω ἠδύνατο νὰ ἐκπληρώσωσι τὰ ἀπονεμηθέντα αὐταῖς καθήκοντα, χωρὶς οὐδὲν δυσάρεστον νὰ λάβῃ χώραν.

Αἱ προστάτιδες κυραὶ μόνον ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐορτῆς ἦν ἐποπτεύουσι δύνανται νὰ συναντηθῶσι. Ὁ Μαυρίκιος ἦτο βεβαιότατος ὅτι τοιοῦτόν τι μετὰ τῶν δύο γυναικῶν δὲν θὰ συνέβαινε καὶ ἦτο λίαν ἡσυχος. Ἡ Ἑλένη ἀπέφευγε νὰ μεταβαίη εἰς τὰς διασκεδάσεις καὶ βεβαίως θὰ εὕρισκεν οἰανδήποτε πρόσκαιρον νὰ μὴ παρουσιασθῇ καὶ εἰς τὴν ἐορτὴν ἐκείνην.

Οὐδὲν λοιπὸν ἠμποδίζε τοῦτον νὰ ὀδηγήσῃ τὴν Θηρεσίαν εἰς τὴν ἐορτὴν. Γνωρίζων τὰς ἐξεις τῆς κυρίας Βριῶν δὲν ἐφοβείτο παντελῶς νὰ εὕρεθῇ εἰς στενόχωρον θέσιν.

Δυστυχῶς ὅμως ἀφίνει τις πρὸς στιγμὴν τὰς ἐξεις τοῦ ἴσως ἐξ ἰδιοτροπίας, ὅπως τὰς ἐπαναλάβῃ τὴν ἐπιούσαν... τοῦτο συνέβη καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην.

Ὁ κατάλογος τῶν προσκλήσεων, ὁ δοθεὶς τῇ κομήσσει πρὸς διανομὴν, συμπεριελάμβανε μετὰ τῶν ἄλλων γνωστῶν προσώπων καὶ τὸ ὄνομα τῆς συζύγου τοῦ Μαυρικίου· δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πράξῃ ἄλλως, ἢ νὰ πέμψῃ τὴν πρόσκλησιν.

Ἀφ' οὗ ἡ πρώτη τῆς ἐκπληξίς παρήλθε, προσεπάθησε ν' ἀποδώξῃ τοῦ πνεύματός της διαφόρους σκέψεις ταρασσούσας αὐτὴν. Δὲν εἶπεν οὐδὲν οὔτε εἰς τὸν Μαυρίκιον οὔτε εἰς τοὺς φίλους της. Ἐν ὅσῳ δὲ ἡ ἡμέρα τῆς ἐορτῆς ἐπλησίαζε τόσον αὕτη ὑπέφερε. Ἦθελε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς περιστάσεως, ἣν τῇ ἐπαρουσίαζεν ἡ τύχη, ὅπως ἴδῃ τὴν νεαρὰν ἐκείνην γυναῖκα, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας τόσα πολλὰ ὑπέφερε καὶ ἐξηκολούθει ἀκόμη νὰ ὑποφέρῃ. Ἦθελε νὰ ἴδῃ: ἦτο πράγματι τόσον ὠραία, ὅσον παρὰ τῶν ξένων ἐγκωμιάζετο ἐνώπιόν της, διότι οἱ φίλοι της μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι γίνονται αὕτῃ ἀρεστοὶ δὲν ὠμίλουν περὶ ἐκείνης ἐνθουσιωδῶς, ὁ δὲ Μαυρίκιος οὐδέποτε εἶχε εἶπει περὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ. Ἐπεθύμει αὐτοπροσώπως νὰ ἴδῃ κατὰ πόσον ἀλήθευσεν ὅσα εἶχε ἀκούσει.

Ἦθελε τέλος νὰ γνωρίζῃ ἐὰν συγκρινομένη πρὸς τὴν Θηρεσίαν τὴν ὑπερέβαινε ἢ ἦτο κατωτέρα της. Ἡ ἰδιοτροπία αὕτη τῆς κυρίας Βριῶν ἦτο οὐσιωδῶς γυναικεία. Ἐκάστη γυνή, ὅσην ὑπεροχὴν καὶ ἂν ἔχῃ, δὲν δύναται ν' ἀπαλλαγθῇ αἰσθημάτων τινῶν, ἅτινα τὸ πνεῦμά της μὲν ἀρνεῖται, ἀλλὰ τὰ ὅποια εἶνε συμφοῦν εἰς τὸ γένος της.

Ἡ Ἑλένη ἐσκέπτετο ὅτι θὰ ἐνίκα τὴν μυστικὴν της ταύτην ἐπιθυμίαν. Μίαν ἡμέραν παρήγγειλεν ἐν φόρεμα, τὴν ἄλλην πάλιν ἐδοκίμασεν ἐν περιδέραιον. Ἐλεγε καθ' ἑαυτὴν ὅτι πάντα ταῦτα τῇ ἦσαν ἄχρηστα, καὶ δὲν θὰ τὰ μετεχειρίζετο, ἦθελε μόνον νὰ τὰ ἔχῃ πρόχειρα, ὅπως μὴ ἐν καταλήθῳ στιγμῇ δὲν τὰ εἶχε ἔτοιμα καὶ οὕτω ἐμποδισθῇ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐορτὴν.

Δὲν ἦθελε νὰ παρευρεθῇ εἰς ταύτην εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχεν, ἐπεθύμει ν' ἀποκομίσῃ ἐκ ταύτης νίκην τελείαν. Εἶχε ἐυσυνειδήτως ἐκπληρώσει τὰ καθήκοντά της ὡς προστάτις· ἕκαστος τῶν φίλων τῆς εἶχε λάβει εἰσιτηρίον καὶ ἦθελε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς περιστάσεως, ὅπως μεταβῇ εἰς τὴν ἐορτὴν. Ὁ ἰππότης καὶ ὁ κόμης, ὅστις εἶχε θεραπευθῇ ἐκ τῆς ποδάγρας, ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ παρευρεθῶσι καὶ εἰς τὴν δραματικὴν παράστασιν, ἥτις προηγείτο τοῦ χοροῦ. Πρὸ πολλῶν ἡμερῶν ἡ δεσποινὶς Βριῶν ἦτο ἀόρατος, κατεγίνετο μετὰ ζήλου διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐορτῆς, ἥς αὕτη ἦτο ἡ ἐργασία. Ὁ δὲ Μαυρίκιος, χωρὶς νὰ ἠμολογήσῃ τί ἔκαμνε εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, εἶχε εἰδοποιήσει τὴν κόμησσαν ὅτι δὲν θὰ ἐνεφανίζετο εἰς τὴν οἰκίαν της καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν. Μόνον ὁ πιστὸς βαρῶνος ἐπαρουσιάσθη τὴν συνθηθῶραν παρὰ τῇ κυρίᾳ Βριῶν.

— Δὲν ἠλπίζον νὰ σὰς ἴδω, τῷ εἶπεν ἡ Ἑλένη, δίδουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Διατί; τὴν ἠρώτησε.

— Ἐλησμόνησατε λοιπὸν τὴν λαμπρὰν

έορτήν, δι' ἣν εἶχατε τὴν καλωσύνην νὰ ἀγοράσητε τόσα εἰσιτήρια ;

— Δὲν τὸ ἐλησμόνησα ποσῶς, ἀλλ' ἐπιτηδὲς ἔλαβον τόσα εἰσιτήρια διὰ νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μὴ τὰ μεταχειρισθῶ.

— Τότε ἔρχεσθε ἐνταῦθα ἀπλῶς, ἵνα διέλθητε πλησίον μου τὴν ἑσπέραν ;

— Ἀναμφιβόλως Ἡμῆν βεβαίως ὅτι θὰ σὰς εὑρισκον μόνην, τὰς καλὰς περιστάσεις δὲν τὰς εὑρίσκει τις πάντοτε, καὶ πρέπει νὰ ἐπωφεληθῆται αὐτῶν.

— Σὰς εὐχαριστῶ μεγάλως, εἶπεν ἡ κόμισσα, ἀλλὰ προσέθεσε μετὰ στιγμὴν σκέψεως, ἐὰν μοὶ ἤρχετο ἐπιθυμία ν' ἀκολουθήσω τὸ παραδειγμα τῶν φίλων μας καὶ νὰ παρευρεθῶ εἰς τὸν χορὸν τοῦτον ;

— Ὑμεῖς !

— Μάλιστα, ἐγώ. Σὰς φαίνεται τοῦτο παραξένον ;

— Παντελῶς, ἐπιθύρουν ὁ βαρῶνος, ἀλλά... ἐάν... τέλος... αἱ ἐξεῖς σας...

— Τὰς ἀλλάσσει τις διὰ μίαν στιγμὴν.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχετε ἐνδυμασίαν χοροῦ.

— Τοῦτο εἶνε ἴσια-ἴσια ὅπερ σὰς ἀπατᾷ, ἔχω μίαν ὠραιότατην καὶ ἥτις μὲ πηγαίνει θαυμάσια. Θὰ σὰς παρακαλέσω, βαρῶνε, νὰ μεταβῆτε καὶ ὑμεῖς εἰς τὴν οἰκίαν σας, νὰ φορέσητε ἐνδύμα μαῦρον καὶ λευκὸν λαϊμοδέτην, καὶ νὰ ἐπιστρέψετε ὅπως μὲ συνοδεύσητε καὶ μοὶ προσφέρητε τὸν βραχίονά σας. Δὲν σὰς ἀρέσει ἡ ἰδέα αὕτη ;

— Μάλιστα... ἀναμφιβόλως... ἀλλά...

— ὦ! ἀφήσατε τὰ ἀλλά, σὰς παρακαλῶ. Ἐχω διαθέσιν ἀπόψε νὰ ζωηρεύσω ὀλίγον, ἐστὶ ἐπιεικὴς διὰ τὴν ζωηρότητά μου. Ἐχω ἀνάγκην, προσέθεσε δι' ὕφους σοβαροτέρου, νὰ λησμονήσω ἐπὶ τινὰς στιγμὰς πολλὰς λυπηρὰς ἰδέας, αἵτινες πρὸ πολλοῦ μὲ βασανίζουν καὶ ἄς δὲν δύναμαι νὰ νικήσω.

— Ἡ θλίψις σας αὕτη θὰ ἔχη βεβαίως αἰτίαν τινά, εἶπεν ὁ βαρῶνος πλησιαζὼν τὴν Ἑλένην καὶ ὁμιλῶν πρὸς αὐτὴν μετὰ γλυκύτητος, δὲν ἐμπιστεύεσθε τὰς λύπας εἰς εἰκοσαετῆ φίλον, θὰ τὰς ἀρνηθῆτε ὅμως εἰς ἐμὲ τὸν πρὸ τόσου χρόνου ἀφωσιωμένον σας ;

— Φιλία ὡς ἡ ἡμετέρα, βαρῶνε, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη, δὲν ἔχει ἀνάγκην ἐξομολογήσεως· εἶνε ἐγέμυθος καὶ λεπτή, προσποιεῖται ὅτι τὰ πάντα ἀγνοεῖ, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου τὰ πάντα μετὰ μεγίστης διορατικότητος ἀναλαμβάνει, δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς διὰ τοῦτο. Ἡ δεινὴ θέσις εἰς ἣν εἰσηλθον καὶ ἐξ ἧς δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἐξέλθω, ἀκόμη καὶ διὰ τῶν συμβουλῶν σας καὶ τῆς βοήθειάς σας, εἶνε γνωστὴ πρὸ πολλοῦ εἰς ὑμᾶς, δὲν ἔχετε ἀνάγκην τίποτε νὰ μάθητε.

— Ἐγὼ ὅμως, ἀπ' ἐναντίας, δύναμαι νὰ σὰς εἶπω ὅτι δύνασθε τάχιον, ἢ βραδίων νὰ ἐξέλθητε τῆς στενοχώρου ταύτης θέσεώς σας, ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς σταθερᾶς ὁ βαρῶνος. Θύρα ἀγνωστος ἀνοίγεται, πλευρὰ τείχους πίπτει, ὅπως ἀνοίξῃ δρόμον.

» Ἡ πλευρὰ αὕτη εἶνε ἡ ἀφοσιώσις μου, ἐπὶ τῆς ὁποίας δύνασθε νὰ στηριχθῆτε, χωρὶς οὐδεμίαν λέξιν νὰ προσφέρητε, χωρὶς καμμίαν ἐξομολόγησιν νὰ κάμητε, θὰ ἦμαι δι' ὑμᾶς, πατήρ, ἀδελφός, ὅ,τι θέλετε.

Οἱ λόγοι οὗτοι μεγάλως συνεκίνησαν τὴν

Ἑλένην. Ἠγέρθη, καὶ θέτουσα τὴν χεῖρα τῆς ἐπὶ τῆς τοῦ βαρῶνου,

— Δέχομαι, εἶπεν αὕτη ἀπλῶς.

— Ἐπειδὴ δέ, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λιβρὺ μετὰ φαιδρότητος ὅπως μὴ τὴν κόμησαν πάλιν μελαγχολήσῃ, θέλετε νὰ παρευρεθῆτε εἰς τὴν ἑσπερίδα ταύτην, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Δὲν μὲ ἐπιπλήττετε δι' αὐτό ; ἠρώτησε σχεδὸν μετὰ συστολῆς.

— Μάλιστα, σὰς ἐπιπλήττω, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος μετὰ γλυκύτητος, ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας θὰ ἐπροτίμων νὰ μείνω σήμερον εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀλλὰ ἐννοῶ τὴν ἐπιθυμίαν σας, ἀφοῦ ἐπιμένετε νὰ τὴν εὐχαριστήσητε, εἶμαι σύμφωνος νὰ συμμεθέξω καὶ ἐγὼ ταύτης.

— Ἐπιμένω, εἶπεν αὕτη μετὰ τινὰ σκέψιν.

— Πρὸ τῆς ὥρας θὰ ἦμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Θὰ εἶμαι ἐτοιμὴ, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη ὁδηγοῦσα τὸν βαρῶνον μέχρι τῆς θύρας τῆς αἰθούσης.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΛΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ Ἀννέτα δὲν εἰδίστασε πλέον.

— Ἐλθετε, εἶπεν αὐτῷ.

— ὦ! δότε μοι τὴν χεῖρά σας, εἶμαι ἀνίκανος νὰ ὁδηγηθῶ μόνος· θ' ἀνατρέψω ὅλα τὰ ἐπιπλα τῆς οἰκίας. Ἄν μὲ ὁδηγήσητε εἶμαι βεβαίως ὅτι δὲν θὰ προξενήσω οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον.

Ἐκείνη ἔδωκεν αὐτῷ τὴν χεῖρα.

Ὁ Δερόδης λαβὼν αὐτὴν τὴν ἐσφιγξεν ἡρέμα.

— Ἐμπρός, σὰς ἀκολουθῶ.

Ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός, ὁ κρότος τῶν βημάτων των ἀντήχει ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ προδόμου, μ' ὅλας τὰς προφυλάξεις των.

— Ἄς σταθῶμεν, ἐπιθύρουν ὁ Δερόδης.

Ἡ σιγὴ ἦν τόσῳ βαθεῖα, ὥστε ἤκουον τὴν ἀναπνοὴν των. Ἡ Ἀννέτα ἤσθμαιεν, ἡ δὲ χεὶρ τῆς ἔτρεμεν ἐν τῇ χειρὶ ἐκείνη τῇ φλεγουσῇ αὐτῇ.

— Τώρα ἄς προχωρήσωμεν, εἶπεν ὁ νεανίας.

Ἐν τῷ σκότει ἡ Ἀννέτα ἔβαιεν ἀσφαλῶς. Ἀφίκοντο εἰς τοῖχον, ἀνεζήτησεν ἐκείνη καὶ ἀνεῦρε θύραν, ἣν ἠνέωξε σχεδὸν ἀθροῦτως. Ἦτο ἡ θύρα τῆς αἰθούσης.

Εἰσηλθον.

— Πρέπει νὰ ἐπανακλείσητε τὴν θύραν, εἶπεν ὁ Δερόδης.

Ἐκείνη ἐπανέκλεισεν αὐτὴν.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ μείνωμεν ὄρθιοι, εἶπεν ὁ Δερόδης. Τρέμετε, καθήσατε.

Ἡ νεανίς δὲν ἐκινήθη.

Ἐκεῖνος ὠδήγησεν αὐτὴν ἐπὶ ἔδρας χωρὶς ν' ἀντιστῆ.

Ἡ Ἀννέτα ἠνόησεν ὅτι ὁ Δερόδης ἐγονυπέτησεν ἐνώπιόν τῆς· ἔλαβε τὰς χεῖράς τῆς, ἄς αὕτη δὲν ἀπέσυρε. Δὲν εἶχε πλέον οὔτε θέλησιν οὔτε δύναμιν. Ἐβαιεν ἐν ὀνείρω, εὐδαίμων, ἀλλὰ καὶ ἐντρομος, μὴ ἀναγνωρίζουσα ἑαυτὴν ἐν μέσῳ τῶν ἀντιπατικῶν αἰσθημάτων, ἄτινα παρέφερον αὐτὴν καὶ τὴν ἔφερον ἐν κόσμῳ νέῳ, μέχρις οὐρανοῦ ἐνίοτε, ἐν τῇ ἀδύσῳ ἄλλοτε.

— Δὲν ἦτο προτιμότερον τὴν ἄλλην φορὰν νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ, ἀντὶ νὰ μὲ ἀποπέμψητε, εἶπεν ἐκεῖνος. Ἀφοῦ μὲ ἀγαπάτε, δὲν ἦτο καλῆτερον νὰ ἀπαντήσητε εἰς τὴν ἐρώτησίν μου, ἀντὶ νὰ σιωπάτε ἐκ φιλαρεσκείας ;

— ὦ! φιλαρέσκεια !

— Τί ἦτο λοιπόν, ἀφοῦ σήμερον συνηνέσατε νὰ μοὶ κάμητε τὴν ὁμολογίαν ταύτην διδούσα μοι συνέντευξιν ; Τί τρομερὸν εἶχεν ἡ ὁμολογία αὕτη ; Δὲν ἠσθάνητε πόσον ἦτο σκληρὰ δι' ἐμὲ ἡ ἀρνήσις τοῦ νὰ προσφέρητε τὴν λέξιν, τὴν ὁποίαν ἐζήτησαν ; Διατί δὲν ἠθέλατε νὰ ὁμιλήσητε ; Ποίαν δυσπιστίαν εἶχατε ; Ποία κακὴ σκέψις σας κατεῖχε ;

— Πῶς ἐπιστεύσατε ὅτι κατειχόμεν ὑπὸ κακῆς σκέψεως ;

— Τί λοιπὸν ἔπρεπε νὰ πιστεύσω ; Ἄ ! τί κακὸν μοὶ ἐπροξενήσατε, ποίαν ὀδύνην ἠσθάνθη ἐπὶ τῇ ἀρνήσει σας. Εἰρχόμενη πλήρης εὐτυχίας, ἐλπίδος, εὐδαίμων ὅσον οὐδέποτε ὑπῆρξα, βεβαίως καὶ ἡσυχος... καὶ σὰς εὔρον... οἶαν σὰς εὔρον. Ἄς μὴ ὁμιλῶμεν περὶ τοῦτου πλέον. Ἡ συνέντευξις αὕτη ἐν ζήλειψε τὸ πᾶν. Αἱ δέκα ἡμέραι, αἵτινες παρήλθον, δὲν ἐπανερχονται. Ἄς ἐξακολουθήσωμεν ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἐστάθημεν τότε καὶ εἴπατέ μοι τὴν λέξιν, τὴν ὁποίαν δὲν ἠθελήσατε νὰ προσφέρητε. Εἶναι λοιπὸν τόσον δυσκολὸν νὰ ὁμολογήσητε ὅ,τι ἔχετε ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ νὰ εἴπητε τὴν λέξιν, ἥτις εἶναι ἐπὶ τῶν χειλέων σας ;

Ἐκείνη δὲν ἀπήντησεν ἀλλ' ἠγωνία.

— Ἐλα, προσπαθήσατε.

Ὁ Δερόδης ἤκουσε τότε αὐτὴν ἀσθενῶς λέγουσαν :

— Σὰς ἀγαπῶ.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Α'

Καίτοι ὁ Δερόδης τὸ χρῆμα, ὅπερ ἔλαβε διὰ τὴν ἐορτήν, ἔδωκε τῷ δανειστῇ του ὡς ἐσκέφθη, ἐκεῖνος ἐν τούτοις δὲν ἔμεινεν εὐχαριστημένος διὰ τοῦ ποσοῦ τοῦτου, πρῶϊαν δέ τινα, ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ προγεύματος ὁ Δερόδης εὔρεν αὐτὸν καθήμενον ἐν τῷ προθαλάμῳ καὶ ἀναμένοντα.

— Πῶς, σεῖς, κύριε Καφιέ, εἰς Φεγιάδην ;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Καφιέ ἐγειρόμενος, ἀφοῦ δὲν ἀπαντᾶτε εἰς καμμίαν ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς μου, πρέπει νὰ ἔλθω μόνος νὰ ζητήσω τὰς ἀπαντήσεις.

— Γνωρίζετε ὅτι δὲν μοὶ ἀρέσει πολὺ νὰ γράφω.

— Ἀλλὰ δὲν σὰς ἀρέσει πολὺ καὶ νὰ πληρώνετε.

— Δὲν ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ Δερόδης γελῶν. Ὑπολογίσατε τί σὰς ἔχω πληρώσει

ἀφ' ὅτου ἔχω τήν... εὐχαρίστησιν νὰ σὰς γνωρίζω.

— Ὑπολογίσατε καὶ σεῖς τί μοὶ ὀφείλετε ἀκόμη.

— Ὅχι! εὐχαριστῶ.

— Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα αὕτη καὶ ἰδοὺ ἦλθεν.

Ὁ Καφιὲ λαβὼν ἀπὸ τοῦ θυλακίου τοῦ χάρτην, ὑπελόγησεν αὐτός: 142,560 φράγκα.

— Ἄν θέλετε 560 φράγκα, εἶπεν ὁ Δερόδης κἀπως εἰρωνικῶς, αὐτὰ μόνον ἔχω ἐπὶ τοῦ παρόντος.

— Κύριε Δερόδη, πρέπει νὰ ὁμιλῆτε σοβαρῶς, ὑπέλαβεν ὁ Καφιέ, χωρὶς νὰ ὀργισθῆ, καὶ νὰ λέγετε μόνον ὅ,τι δὲν εἶναι ἀνωφελές, ὅπως ἐγώ. Δὲν ἔρχομαι νὰ σὰς ζητήσω σήμερον τὰς 142,560 φράγκα.

— Εἶσθε ἀγαπητὸς καὶ πρακτικὸς ἄνθρωπος, κύριε Καφιέ.

— Ὅχι, ἔρχομαι νὰ σὰς ζητήσω συμβιβασμὸν τοιοῦτον, ὥστε νὰ δυναθῆτε νὰ με πληρώσητε κατὰ δόσεις. Μήπως θέλετε ν' ἀπευθυνθῶ εἰς τὸν πατέρα σας;

— Δὲν θὰ σὰς πληρώσω.

— Θὰ πληρώσω, διότι αἱ ὀφειλαὶ ἐνὸς ἀξιωματικοῦ παραβιάπτουν τὴν προαγωγὴν του, ὁ δὲ κύριος πατήρ σας φιλοδοξεῖ διὰ σὰς. Φοβοῦμαι μόνον ὅτι θὰ ὀργισθῆ καὶ θὰ ὑποστῆτε τὴν ὀργὴν του, τοῦθ' ὅπερ ἐπεθύμουν ν' ἀποφύγω.

Ἐπρόκειτο λοιπὸν μόνον περὶ συμβιβασμοῦ. Ὁ Δερόδης δὲν θὰ ἐλάμβανε τὸν κόπον νὰ συζητήσῃ. Τί τὸν ἐμελλε; Τόσους μέχρι τοῦδε εἶχε κάμει συμβιβασμοὺς τοιοῦτου εἴδους, καὶ δὲν εἶχε τηρήσει αὐτούς!

Ἄλλως τε, οὐδέποτε εὔρε τὸν Καφιέ τόσῳ συμβιβαστικόν:

— Ἐννοεῖτε, κύριε, τί ζητῶ; Ζητῶ ἀπλῶς συμβιβασμὸν· θὰ κάμω πᾶσαν δυνατὴν παραχώρησιν.

Καὶ ὑπεχώρησεν ἀληθῶς, ὥστε ὁ συμβιβασμὸς ἐγένετο φιλικῶς. Ὁ Καφιέ, συνήθως μεμφίμοιρος καὶ παραπονούμενος, ἐφάνη ὁ συμβιβαστικώτερος τῶν ἀνθρώπων.

— Ἴδωμεν, κύριε Δερόδη, τί δύναμαι νὰ πράξω δι' ὑμᾶς; εἶπεν ὅταν αἱ διαπραγματεύσεις ἐτελείωσαν.

Ὁ Δερόδης ἠτένισεν αὐτὸν χλευαστικῶς:

— Μὲ εἰρωνεύεσαι.

— Ἄ, ἀγαπητέ μοι κύριε.

— Ὅταν ζητεῖτε, εἶναι φυσικόν· ἀλλ' ὅταν προσφέρητε πρέπει νὰ δυσπιστῆ τις.

— Ἦθελα νὰ ὑποχρεώσω ἡ σὰς ἢ ἕνα τῶν φίλων σας.

Ὁ Δερόδης δὲν ἀπήντησε.

— Δὲν ἐνδιαφέρεσθε διὰ τινὰ τῶν φίλων σας ἔχοντα ἀνάγκην χρημάτων;

— Μὰ τὴν πίστιν μου ὄχι.

— Θὰ εὐρίσκεται εἰς τὸ σύνταγμα σας ἀξιωματικὸς τις πτωχός, ὅστις ἐκ τῆς παρούσης θέσεώς του καὶ τοῦ μέλλοντός του δύναται νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον.

— Δὲν εἰζεύρω.

— Δὲν γνωρίζετε πτωχοὺς ἀξιωματικούς ἔχοντας μέλλον;

— Πολλοὺς.

— Λοιπὸν! τότε;

— Ὅλετε νὰ τοῖς δώσητε εἰσοδήματα;

— Τὸ ἐπεθύμουν, δυστυχῶς ὅμως δὲν δύναμαι· ἀλλ' ὅ,τι δύναμαι εἶναι, ἐὰν ἐπιθυμῆτε, νὰ δανείσω εἰς ἕνα τῶν ἀξιωματικῶν τούτων ποσὸν ἱκανὸν ἵνα τὸν ἀπαλλάξῃ τῶν φροντίδων. Δὲν ἔχω εἰμὴ δανειζομένους ὡς πελάτας, ἀλλ' ἔχω καὶ δανειστάς, οἵτινες θέλουσι τὸ χρῆμά των νὰ τοῖς ἀποφέρῃ καλὸν τόκον. Μολοντί δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν δανειζομένων εἶναι πολὺ μεγαλητέρος τοῦ τῶν δανειστῶν, δύναμαι οὐχ ἦττον νὰ ὑποχρεώσω οἰονδήποτε μοὶ ὑποδείξητε.

— Δὲν ἔχω ποῖον νὰ σὰς ὑποδείξω, εἶπεν ὁ Δερόδης.

— Ἐννοεῖται, ὑπέλαβεν ὁ Καφιέ, ὅτι δὲν ζητῶ τὴν ἐγγύησίν σας. Εἶπατέ μοι: «Ἴδοὺ εἰς ἀξιωματικὸς στενοχωρημένους» καὶ οὐδεμίαν ἀναλαμβάνετε ὑποχρέωσιν.

Ὁ Δερόδης οὐδαμῶς ἠννόει νὰ παράσχῃ ἐκδουλεύσεις τοῖς συναδέλφοις του. Ἐν τούτοις πολλάκις ἤκουσεν ὅτι ὁ Δραπιέ καὶ ἡ

σύζυγός του ἐστενοχωροῦντο, ὥστε τὸ ὄνομα ἐκείνου ἦλθεν ἐν τῇ μνήμῃ του.

— Ὁ ὑπολοχαγὸς Δραπιέ, εἶπεν, εἶναι στενοχωρημένος.

— Θὰ ὑπάγω νὰ τὸν εὔρω ἂν μοὶ δώσητε τὴν διεύθυνσίν του.

— Ὑποθέτω ὅτι ἡ πτωχὴ σύζυγός του θὰ σὰς δεχθῆ με ἀνοιχτάς ἀγκάλας.

— Πῶς! εἶναι ἔγγαμος;

— Βεβαίως.

— Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ζητῶ τοιοῦτον, ἀνέκραξεν ὁ Καφιέ.

— Δὲν εἶσθε λοιπὸν ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ὑποχρεοῦσι τὸν σύζυγον διὰ νὰ ἀρέσκωσιν εἰς τὴν σύζυγον.

— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου, ἀγαπητέ μοι κύριε, ἀλλ' εἰς ἀξιωματικὸς ἔγγαμος δὲν ἔχει πλέον μέλλον. Ἄν ἐν τῷ γάμῳ δὲν εὔρε μέσον ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῶν στενοχωριῶν, τότε πρὸς τί εἶναι καλός, σὰς ἐρωτῶ;

Ὁ Δερόδης δὲν ἀπήντησε.

— Ἄς ἀφίσωμεν λοιπὸν τὸν κύριον Δραπιέ, καὶ ὑποδείξατέ μοι ἄλλον, εἶπεν ὁ Καφιέ.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω ἄλλον νὰ σὰς ὑποδείξω, ἀπεκρίθη στενοχωρούμενος ὁ Δερόδης. Ἄλλως τε, κανεὶς δὲν με παρεκάλεσε νὰ τῷ εὔρω δανειστὴν.

— Μὴ ἀνησυχεῖτε· δὲν εἶμαι τόσον ἀπλοῦς, ὥστε νὰ μεταβῶ ἀπ' εὐθείας καὶ νὰ τῷ εἶπω ὅτι πηγαίνω ἐκ μέρους σας:

— Τὸ γνωρίζω ὅτι δὲν εἶσθε τόσον ἀπλοῦς καὶ ὅτι δὲν ἀγαπάτε τὴν εὐθείαν ὁδόν.

— Ἀγαπητέ μοι κύριε, ἕκαστος ἀκολουθεῖ τὴν ὁδόν, ἣν δύναται ἐν τῇ προκειμένῃ περιστάσει θὰ ἐνεργήσω χωρὶς ποσῶς νὰ σὰς ἀναμιξῶ. Δότε μοι τὰ ὀνόματα ἀξιωματικῶν τινῶν ὀλίγων εὐπόρων, ἀλλ' ἐχόντων μέλλον· αὐτὸ μόνον· ζητῶ. Δὲν θὰ μοὶ τὸ ἀρνηθῆτε.

[Ἔπεται συνέχεια].

Κ.

Bazar de la Havane

ΧΡ. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Πλατεία Ὁμονοίας. Οἰκία Πάγκα, καὶ Ὁδὸς Σταδίου, οἰκία Καλλιγᾶ

ΚΑΠΝΑ

Ἄγρινιου, Λαμίας, Θεσσαλίας, Τουρκίας—Γενιτζέ.

ΠΟΥΡΑ Ὀλλανδίας, Γερμανίας,

Ἀθάνας εἰς κουτία καὶ λιανικῶς

ΣΙΓΑΡΑ

Παρισίων καὶ Βιέννης ἐκ Κε-
χοιμπαρίου, καὶ διάφοροι ἄλλαι

ΠΙΠΙΑ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ

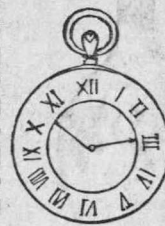
Γενιτζέ (Αἰγύπτου) ἐκάστη χι-
λιάς φράγκα 40. Μὲ δοκιμὴν.

Τιμαὶ συγκαταβατικά.

Τὸ **Bazar de la Havane** ἀναλαμβάνει τὴν πώλησιν **ΤΣΙΓΑΡΕΤΩΝ** **Λιανικῶς** διὰ τὸ Ἐσω-
τερικόν, εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικόν, οἰαδήποτε χώρας Εὐρώπης καὶ Τουρκίας, τὴν ἀποστολὴν δεμάτων **Χονδρικῶς**.

Ἡ τριακονταετής ἐργασία καὶ πείρα τοῦ καταστηματαρχοῦ καὶ κατασκευαστοῦ κ. Ἀγγελίδου εἶνε ἡ μόνη ἀπόδειξις καὶ ἐγγύησις ὅτι μόνον εἰς τὸ **Bazar de la Havane** δύναται τις νὰ εὔρῃ τὰ περιφημότερα Ἑλληνικὰ καὶ Τουρκικὰ καπνὰ, διότι ὅλα τα εἶδη τῶν καπνῶν Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ἐκ-
λέγονται καὶ συμμιγνύονται μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας καὶ τέχνης ὑπὸ τοῦ ἰδίου κ. Ἀγγελίδου, καὶ ἐπομένως εἶνε τὰ μόνα καπνὰ,—πρὸ πάντων τὰ **Ἑλληνικὰ**—τὰ ὁποῖα ἔχουν γεῦσιν ἑξαισίαν καὶ γλυ-
κυτάτην. Ὁ ἐπιθυμὸν λοιπὸν νὰ καπνίσῃ σιγάρον φυσικῶς εὐώδες—ἰδίως ἑλληνικόν—καὶ ὄχι τεχνικῶς, ὡς τὰ τῆς Τουρκίας (Ἀγριασελοῦ), ἄς ἀγοράξῃ σιγάρα μόνον ἀπὸ τὸ

Bazar de la Havane

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

Δ. ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

79. — Ὁδὸς Αἰόλου — 79.

Ἐπισκευάζονται ὠρολόγια ἐν-
τελέστατα καὶ λίαν κανονικῶς
ἐργαζόμενα ὡσονδήποτε ἐφθαρ-
μένα καὶ ἂν ἦνε, μετ' ἐγγυήσεως. Παλοῦνται

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΝΙΚΕΛ

χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ. Ἀγοράζετε ὠρολόγιον Νικελ
τῆς τσέπης ἐγγυημένον νὰ ἐργάζεται κανονικῶς.

ΜΕ 17 ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΑΣ

ΕΓΕΡΤΗΡΙΑ διάφορα με μουσικὴν δρ. 9—25.

Δέχεται καὶ παραγγελίας ΧΡΥΣΑΦΙΚΩΝ. Εἰ-
δήμων τεχνίτης τοῦ Καμματος ἐργάζεται αὐτὰ. 14

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ

«ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ»

ὁδὸς Σταδίου καὶ Αἰόλου παρὰ τὰ Χαυτεῖα.
ἄνωθεν τοῦ Χαρτοπωλείου Β. ΚΟΚΟΤΑ

Ἐγνωσμένη φιλοκαλία, μοναδικὴ κομψότης καὶ στερεό-
της εἰσι τὰ κύρια συστατικά, ἅμα δὲ καὶ ἡ δεδοκιμασμέ-
νης ἐμπειρίας διευθύνσις τῆς δεσπ. Ν. ΚΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεύς 'Αθήναι Πάτραι Πύργος 'Ολύμπια.

Table with 4 columns: Station, Time (π), Time (αφ), Time (β), Time (γ). Rows include Πειραιεύς, 'Αθήναι, Κόρινθος, Ξυλόκασ, 'Ακράτα, 'Αίγιον, Πάτραι, Λεχαινά, Πύργος, 'Ολύμπια.

Κόρινθος 'Αργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Table with 4 columns: Station, Time (π), Time (αφ), Time (β), Time (γ). Rows include Κόρινθος, 'Αργος, Ναύπλιον, Τρίπολις.

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Table with 4 columns: Station, Time (π), Time (αφ), Time (β), Time (γ). Rows include Καβάσιλα, Βαρβολομ., Κυλλήνη, Λουτρά.

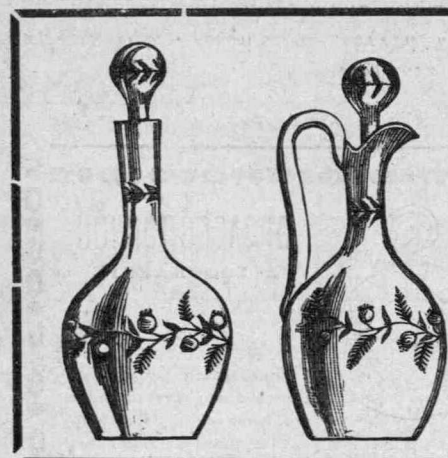
* Κατ' ευθείαν εις Τρίπολιν και αντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξύ Μύλων 'Αργους Ναυπλίου εξ άμαξοστοιχίαι καθ' έκαστην.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ 'Αθήναι, οδός Αιόλου, αριθ. 192, εναντι ξενοδοχείου «Στέμματος».

ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΘΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ: Edler et Krische, Hanovre.—Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.—F. Rolinger-Meidline et Lassner et Ascher Wien.

'Εκτυπώνται επισκεπτήρια στιγμαίως παντός είδους ως και λιθογραφημένα επικεφαλίδες επιστολών και φακέλων — χαράσσονται σφραγίδες παντός είδους. Ένταύθα πωλείται και μεγάλη τύπου άγγλική ως και συμπεπικνωμένη. Πάστα πολυγράφου—γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογή χρωμάτων και έλαιохρωμάτων—έργαλεία άρχιτεκτονικής κτλ. κτλ.

Τιμαί μέτρηται. — Πώλησις λιανικώς και χονδρικώς.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Είς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ είδους τούτου και λαθυρινώδους εκτάσεως κατάστημα εὑρίσκειται πλοῦτος σκευῶν υέλουργικῆς, κρυσταλλουργικῆς και άγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ιδιοκτήτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπισκέφθη εσχάτως τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίσῃ τὸ κατάστημά του. Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ είδους του, ὅπερ ἐπλουτίσθη ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθηνά και ὠραία σκεύη και προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς πρωτεύουσῆς και τῶν ἐπαρχιῶν.

Τιμαί μέτρηται και ὠρισμένα.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἤτοι: ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων και δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἱατροῦ και ὕφηγου τῆς Παθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ, μετὰ 21 εἰκόνων. 'Αδελτοδρ. 3. 50, χρυσὸδ. 4. 50.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τοῦ ΣΟΥΡΗ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς του μέχρι τοῦ 1892 πωλείται ἐξ αἰρετικῶς δια τὸς συνδρομητὰς τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀντὶ φρ. 50.—'Επίσης και τὰ «Παντα τοῦ Σουρή (τόμος 5) ἀντὶ φρ. 12. 'Εκαστος τόμος ἰδιαιτέρως φρ. 2.50.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ» πωλούνται ἐν τῷ γραφείῳ, οδός Προχστείου, ἀριθ. 10.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

'Αθήναι, οδός Σταδίου, αριθ. 39.

Μεγάλη συλλογή ὑποκαμίσων, φώκῶν, κομβίων, χειροκτιῶν, μπαστούνιων, ὀμβρελῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρικών εἰδῶν. Πώλησις λιανικώς και χονδρικώς.

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

Κ. ΒΙΔΑΛΗΣ

Βραβευθεὶς ἐν τῇ Παγκοσμίῳ 'Εκθέσει τῶν Παρισίων οδός Σταδίου αριθ. 57.

Κετασκευάζονται παντός είδους ὑπόδηματα ἀνδρῶν, γυναικῶν και παιδῶν.—Γνήσια ρωσικά δερμάτα.—'Εκτακτος εἰδικότης διὰ ΜΠΟΤΑΙΣ τῶν κκ. ἀξιωματικῶν. Τιμαί μέτρηται.

ΧΑΡΤΕΜΠΙΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

'Αθήναι, 'Οδός 'Αριστείδου, αριθμός 16.

Χάρτης τυπογραφικῶς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων και χρωμάτων λεῖος και μή.—Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος.—Τιμαί μέτρηται.

ΝΕΟΣ ἐπὶ δωδεκαετιᾶν σπουδῶν εἰς Γαλλίαν διδαι μαθήματα τῆς Γαλλικῆς διὰ πρακτικωτάτης μεθόδου ἐπὶ ἀμοιβῇ μετριωτάτῃ: Εἰς τὸν οἶκον τοῦ μαθητοῦ καθημερινῶς δρ. 25, ἡμέραν παρ' ἡμέραν δρ. 15.—Εἰς τὸν οἶκον τοῦ διδασκάλου καθημερινῶς δρ. 20, ἡμέραν παρ' ἡμέραν δρ. 10. Τὰ διδάκτρα προπληρώνονται.—Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ ΓΝΗΣΙΟΙ εὑρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πωλούμενοι εἰς φιάλας ἢ κατ' ὄκταν.

Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὄλων τῶν ἐπιδορπειῶν Εὐρωπαϊκῶν, και συνιστῶνται παρὰ τῶν ἱατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. 'Απλή δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων. 'Οδός Μουσῶν, 11. 7

ΥΔΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ πρόσφατα εἰς φιάλας πωλῶνται μόνον παρὰ τῇ Διευθύνσει τῶν Σιδηροδρόμων Πελοποννήσου (ὁδός Πινακωτῶν 14) πρὸς δρ. 6 τὴν δωδεκάδα. Δι' ἑκάστην ἐπιστρεφόμενην καινὴν φιάλην ἀποδίδονται λεπτὰ 15. 6

ΠΟΥΔΡΑ ΖΑΚΥΝΘΟΥ τῆς Κυρίας ΒΙΣΒΑΡΗ ἀρίστη, βραβευθεῖσα εἰς τὰς 'Εκθέσεις Παρισίων και 'Ολυμπίων, εἰς κουτία, και τιμώμενον ἑκάστον δραχμῆς 1, πωλεῖται εἰς τὸ κουρεῖον ΑΨΕ-ΣΒΥΣΕ, παρὰ τὴν πλατεῖαν 'Ομονοίας.

Advertisement for Hebe's Hair Restorer. Includes text: 'Hebe's Hair Restorer', 'Τὸ κάλλιστον ἐπινοηθέν των τριχῶν. Δὲν εἶνε βαφὴ, ἀλλ' ἔπαναθεὶς εἰς τὰς τριχὰς τὴν προτέραν αὐτῶν χροίαν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴν οὐσίαν περιέχει. Γενεὴ ἀποδοκῆ ἐν Λονδίῳ. Εὐρίσκειται ἐν 'Αθῆναις μόνον εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίνθου», οδός Πραξίου αριθ. 10, και τιμᾶται ἐκαστὴ φιάλη δραχμῆς δικοῦ. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας 9)

Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ 'Αμίτσις εὑρίσκειται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ μας και πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Β. ΚΟΚΟΤΑ

'Οδός Σταδίου και Αιόλου.

Γραφικὴ ὕλη παντός είδους, ἐκτυπῶσις επισκεπτηρίων και πάσης ἄλλης τυπογραφικῆς ἐργασίας.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ἤτοι

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟ-ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ τῶν νομῶν, ἐπαρχιῶν, Δήμων, πόλεων, κωμοπόλεων, χωριῶν, ὄρειων, ποταμῶν, λιμνῶν, ὄρων, μονῶν, θερμότητων, κλπ. τοῦ Βασιλείου, ὑπὸ Ν. Ι. ΣΟΛΩΜΟΥ, τοῦ ἐκ Ζακύνθου, ἀρχαίου μαθητοῦ και καθηγου τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς και ταγματάρχου ἐφέδρου τοῦ μηχανικοῦ. Κατὰ φυλλάδια ἐκ 2 τυπογραφικῶν φύλλων λεπτ. 60.

Διὰ τὸ ὅλον ἔργον προπληρωτ. δρ. 12.—Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν προπλ. φρ. χρ. 12.

Διευθύνσις: Ν.Ι. ΣΟΛΩΜΟΣ, οδός Πανεπιστημίου, οἰκία Σχλῆμαν, αριθ. 10.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, και κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν 'Αθηνῶν λαμπρὸν κουρεῖον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς και ἡ ἀρίστη κολώνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη και πωλουμένη κατ' ὄκταν εἰς συγκαταβατικὴν τιμῇ. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ Σ. ΔΕΝΑΞΑ 'Οδός Σταδίου 63. Βισάντο, λευκὸν και μαῦρον, Μαλθαζία, Νέκταρ, Βορδῶ, Ζαμάτα. Οἶνοι κοινοὶ πρὸς 80 λεπτὰ τὴν ὄκταν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ 'Εκθέσει τῶν Παρισίων.

ΕΙΔΙΟΠΟΙΗΣΕΙΣ δεχόμεθα εἰς λίαν συγκαταβατικὰς τιμὰς.